

גמרא סדורה

מסכת תמיד

לימוד פרקים אלו מוקדשים

לרפואה שלימה של מו"ר הרב דוד בן חנה שרה פוקס

שיחזור לאיתנו הראשון,

וכפי שהרב ביקש ביום שישי האחרון, כשהתעורר מהניתוח הקשה,

לפני שהרדימו אותו שוב: "בתוך כל כלל ישראל"

מהדורה מנוקדת, מפוסקת,

מחולקת לסוגיות ולפסקאות

עם המפרש

בהצלחה , יגעת ומצאת , תאמין!!!

להארות והערות

דניאל ברק וינט

טל' - 0526071122

דוא"ל vinetdb81@gmail.com

עתניאל ד.ג. הר חברון 9040700

©

כל הזכויות על הניקוד, הפיסוק והחלוקה לסוגיות ופסקאות שמורות לעמותת "וכל בניך לימודיך" ולדניאל ברק וינט.

י"ד תשרי תש"פ

מסכת תמיד פרק א' - "קדשי קדשים"

1. כה, ב - כו, א

כה,ב מתניתין

בְּשֵׁלֶשֶׁה מְקוֹמוֹת הַכֹּהֲנִים שׁוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בֵּית אַבְטִינָס,
בֵּית הַנִּיצוּץ,
בֵּית הַמוֹקֵד.
בְּבֵית אַבְטִינָס וּבְבֵית הַנִּיצוּץ הָיוּ עֲלִיּוֹת, הַרֹבִים שׁוֹמְרִים שָׁם.
בֵּית הַמוֹקֵד: כִּיפָה,
וּבֵית גְּדוֹל הָיָה,
מוֹקֵף רוֹבְדִין שֶׁל אָבֹן.
זָקְנֵי בֵּית אָב: יְשִׁינִים שָׁם,
וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בְּיָדָם.
פְּרָחֵי כְהוּנָה: אִישׁ נִסְתָּו בְּאֶרֶץ.
לֹא הָיוּ יְשִׁינִים בְּבִגְדֵי קֹדֶשׁ,
אֲלָא הָיוּ פּוֹשְׁטִין, וּמִנִּיחִין אוֹתָן תַּחַת רְאִשֵׁיהֶם,
וּמִתְנַסְּיִן בְּכִסּוֹת עֶצְמוֹן.

המפרש

מתני' בשלשה מקומות. משום דבעי לאורויי במעשה דתמיד עבודת כהנים נקט תחלה שמירתן ומקום שכיבתן עד שהוא מסודר כל הסדר שבתחלה טובלין וכיו' כאשר הוא מסודר במשנה ובגמ' נפקא לן מקרא דבית המקדש צריך שימור דאי לא נפקא לן מקרא הוה אמנא דלא צריכי שומרים דאין עניות במקום עשירות ואיגנבי כלי המקדש קנו אחרים ועוד דהוה אמנא דבחד שומר סגי. ומקום שמירתן היא בבית אבטינס ובבית הניצוץ ובבית המוקד: **הכי גרסינן בבית אבטינס ובבית הניצוץ היו עליות.** בית אבטינס היא לשכת מפטמי הקטורת כדתנן בפ"ק דיומא (דף יח:.) הולכיהו לעליית בית אבטינס גבי כהן גדול ללמוד לשם הלכות חפינה שהיא אחת מעבודות קשות שבמקדש כדמפרש ביומא (דף מט:.) ולפי שהיו אומנין על מעשה הקטרת נקראת על שמם ומספקא לן ביומא במקום עליית בית אבטינס היכן היא דאמרינן בפ"ק דיומא (דף טו:.) שתי לשכות היו לכהן גדול לשכת פרהדרין ולשכת בית אבטינס אחת בצפון ואחת בדרום ולא ידענא אי לשכת פרהדרין בצפון ולשכת בית אבטינס בדרום או לשכת בית אבטינס בצפון ולשכת פרהדרין בדרום ושם היה כהן גדול ישן וביומא (דף נ:.) מפרש למה נקרא כן: **בית הניצוץ.** לא שמעתי בו טעם למה נקרא כן: **היו עליות.** לשמירת כהנים צריך עליות מקום גבוה כדנפקא לן בגמרא וילוו עליך וישרתוך וגזירת הכתוב היא ושמירת לויים לא היתה אלא למטה אצל השערים ולכך קרי ליה הפסוק לויים שוערים במקרא לפי שלא היתה שמירתן אלא אצל השער והכהנים היו שומרין אותו בעליות על מקום גבוה כדרך שומרי עיר וכל שומרי עיר בין ביום בין בלילה לא היו ישנים. ועשרים וארבעה שומרים בעשרים וארבעה מקומות נפקא לן בגמ' שצריך לבית המקדש שהיו שומרים יום ולילה שלשה כהנים ועשרים ואחד בלויים ואפילו היו אותן עליות בנויות מקצתן בעזרה יכולים כהנים לישב שם כשהיו עייפים דגגין ועליות לא נתקדשו כדאמרינן בפסחים (דף פה:.) ובעזרה אין אדם יכול לישב דאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד: **והרובין שומרין שם.** רובין קרי כהנים שלא הגיעו עדיין לעשות עבודה כגון פחותים מ"ג שנה כמו (שמואל א ב) ויגדל הנער [ומתרגמינן] ורבי רביא ולפי שעדיין לא הגיעו לעשות עבודה (אין יכולין לעשותה) עדיין להו שומרים שאותן שיכולין לעבוד אותן רוצין לשמור ועוד הואיל ויכולין לעבוד אין אנו מניחין אותן לשמור: **בית המוקד כיפה.** בית המוקד פרי"ח בפ"ק דיומא (דף טו:.) ד"ה (ואחת) על שם שלא היה האש כבה משם לעולם מפני שהיו נוטלין האש לצורך המזבח דאמרינן בתורת כהנים שמצוה להביא מן ההדיוט שנאמר ונתנו בני אהרן [הכהנים] אש על המזבח אע"פ שהאש יורד מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט וביציאות השבת (שבת כ.) תנן ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד ערב שבת עם חשיכה דכהנים זריזין הם ולא אתו להבעיר ופירש רש"י להתחמם שם כהנים שהיו הולכים יחפים על גבי רצפת העזרה דאמרינן בזבחים (דף כד.) הואיל וכלי שרת מקדשים ועזרה מקדשת מה מצינו בכלי שרת שלא יהא דבר חוצץ בין ידו לכלי התם נפקא לן מקרא אף עזרה לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה: **כיפה.** כלומר לשכת בית המוקד ע"ג לשכה של אבנים היתה ובשבל שהכהנים שומרים לשם בנאוה ע"ג כיפה דשמירתן צריך לעשותה ע"ג מקום גבוה כדנ"ל מקרא ובית גדול היה ד' לשכות פתוחות לשם כדאמר לקמן ובמסכת מדות (דף לד.) ד' לשכות פתוחות לבית המוקד כקטוניות פתוחות לטרקלין כלומר כחדרים הפתוחות לבירה וע"י מעלות עולין מהלשכות שמה לבית המוקד ב' בקדש וב' בחול כלומר שתי הלשכות הפתוחות לו ב' מהם בנויות בקדש ובעזרה וב' בחול בהר הבית ובית המוקד בנוי חצוי בקדש וחצוי בחול וראשי פשפשים קנים מפסיקין בין קדש לחול כדי שיזהרו כהנים ולא ינהגו במקום קדש מנהג חול וא"י כיון שעל מקום גבוה היה בנוי בית המוקד אי"כ הרי הוא חול דגגין ועליות לא נתקדשו תריץ הכיפה היתה שוה לקרקע עזרה לפיכך לא בטלה קדושת כיפה וכהאי גוונא סוגיא אחרת בפסחים (דף כה:.) על אותה שמועה של גגין ועליות דאמר התם גגין ועליות לא נתקדשו ופרכינן מיתבי החלונות ועובי החומה כלפנים ואמרינן בשלמא דחלונות משכחת דקדושות כששוות לקרקע עזרה אל"א עובי החומה היכי משכחת לה ומתרגינן כבר שורא פירוש החומה קטנה לפנים מחומה גדולה והיא נמוכה ושוה לקרקע גובה עזרה שקרקע עזרה הולך ועולה במעלות ומה היו משמשות מערבית דרומית היא היתה לשכת טלה קרבן דשם נותנים הטלאים המבוקרים דרומית מזרחית היא היתה לשכת עושי לחם הפנים מזרחית צפונית בה גנוז בית חשמונאי אבני מזבח ששיקצום מלכי יון צפונית מערבית בה יורדים לבית הטבילה טמא יורד דרך אותה לשכה למעין לטבול ובית המוקד היתה בצפון עזרה כדתניא במסכת מדות (דף לד:.) **מוקף רובדין של אבן.** רובדין כמו יצא והניחו על רובר רביעי שבהיכל (יומא דף מג:.) והוא דבר הבולט מן החומה ולכך עשויין שמן הרובדין היו עולין ע"ג מטותיהן שהיו בתוך כניסת החומה כעין מטות: **וזקני בית אב ישנים שם.** אותם שהיה להם לעבוד למחר היו ישנים בתוך כניסת החומה ולא ארובדין קאי דא"כ ה"ל למימר על גביהם ובגמרא מוכיח שלא על אלו הרובדין היו ישנים דקאמר איצטוותא דקא סלקי בהו לאיצטוותא ומוקף לאו דוקא אלא אותו בית המוקד שבנוי בחול היה מוקף רובדין של אבן כדי לעלות במטות שהן בתוך החומה דבמקום חול היו ישנים ולא במקום קדוש דראשי פשפשין מבדילין בין קדש לחול כדי שלא ינהגו בקדש מנהג חול: **המשך בדף הבא:**

כו,א

אִירַע קָרִי לְאֶחָד מֵהוּ -
יוצא והולך לו ^אבמסיבה ההולכת לו תחת הבירה,
ונרות דולקין מכאן ומכאן,
עד שהוא מגיע לבית הטבילה,
ומדורה היתה שם,
ובית הנפסא של כבוד -
זה היה כבודו: מצאו נעול - יודע שיש שם אדם,
פתוח - בידוע שאין שם אדם.

יָרַד וְטָבַל,
עָלָה וְנִסְתַּפְּגָה,
וְנִתְחַמַּם כְּנֶגֶד הַמְדוּרָה.
בָּא וַיֵּשֶׁב לוֹ אֶצֶל אַחִיו הַכֹּהֲנִים,
עַד שֶׁהָיוּ שְׁעָרִים נִפְתָּחִים,
יוצא והולך לו.

מי שהוא רוצה לתרום את המזבח - משפיים וטובל,
עד שלא יבא הממונה.

וכי באיזה שעה בא הממונה?

לא כל העתים שוות,
פעמים שהוא בא מקרות הגבר,
או סמוך לו מלפניו או מאחוריו.
הממונה בא ודפק עליהן - והו פתחו לו.
אמר להן: "מי שטובל יבא ויפייס".
הפיסו - זכה מי שזכה!

גמרא

מנא הני מילי?

אמר אב"י:

אמר קרא: "והחנים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה,
משה ואהרן ובניו שומרים משמרת המקדש,
למשמרת בני ישראל"² (במדבר ג, לח).

¹ שיטה מקובצת, גירסת המשניות.

² והחנים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה משה ואהרן ובניו שומרים משמרת המקדש למשמרת בני ישראל והו הקרב יומת

המפרש

ומפתחות [העזרה] בידם. כלומר בידי אותם כהנים לשם היו מונחות כל מפתחות העזרה ומפרש במסכת מדות (דף לד.): היכן היתה הנחתן מקום היה שם אמה על אמה בלשכת בית המוקד וטבלא של שיש באותו מקום וטבעת היתה קבועה ומגביהין אותן ע"י אותן הטבעות הגיע זמן הנעילה הגביה את הטבלא מן הטבעות על ידי טבעת אי נמי ע"י אותן הטבעות היתה הטבלא נטולה בארץ וכשרוצין להגביה מגביהין אותה מן הטבעות נוטל את המפתחות מן השלשלת המפתחות נתונין תחת אותה טבלא בשלשלת ונעל הכהן בפנים שערי עזרה וכן לוי ישן לו מבחוץ גמר מלעול החזיר המפתחות למקומן תחת הטבלא ונותן עליו כסות שלו וישן על אותו טבלא:

ופרחי כהונה איש כסותו בארץ. פרחי כהונה בחורים שהגיעו לעבודה איש כסותו בארץ כסותו שלו בארץ שלא היה להם כניסה בחומה ומטות נמי לא אורח ארעא לעיולי התם כדמפרש בגמ': **ולא היו ישנים בבגדי קדש.** בגמ' מפרש טעמא אלא פושטין ומקפלין אותן תחת ראשיהם לא כנגד ראשיהם: **ומתכסים בכסות עצמן.** בגדי חול: **אירע קרי לאחד מהם.** סדר מעשיהם מפרש: **במסיבה.** ראיתי בפתרונו של ר' יעקב בר שמעון זצ"ל בכל מדות מוכיח שמסיבה הוא עמוד של בנין שעולין ויורדין בו ע"י גלגול: **תחת הבירה.** כי היכי דפליגי ר' יוחנן ור"ל בעלמא (יומא דף ב.) גבי בא ושרפו לפני הבירה ואיכא מאן דאמר כל המקדש כולו קרוי בירה שנאמר אל הבירה אשר הכינתי ואיכא מ"ד מקום יש בהר הבית ובירה שמו ה"נ פליגי הכא דלמ"ד כולו בית המקדש היה המחילה הולכת תחת בית המקדש וראשה אחד פתוח ללשכת בית המוקד של מקום חול וראשה האחד פתוח חוץ לעזרה אל מקום הטבילה ואפי' לרבי יוחנן דאמר מחילות שתחת היכל קדש ה"מ בפתוחות לקדש אבל פתוחות להו. הבית אין עליהן קדושת הר הבית וכן מוכח בכיצד צולין בסופו (פסחים דף פ.ו.) ואף על פי שבגויות בקדש ולמ"ד מקום יש בהו. הבית ובירה שמו תחת אותו מקום המחילה נמשכת ולכך עשו מחילה דמחילות לא נתקדשו וזב ובעל קרי משתלח לשתין מחנות חוץ לעזרה והר הבית:

והנרות דולקות מאן ומאן. במחילה כדי להאיר לו: טבילתן בלילה שהרי כל ז' שלהן הן טמאים הילכך ליל שמיני חן טובלין:

אמרי: אין, שימור בעלמא אשפחן, דבעי³ מיהו מתניתין קתני: "בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש, והלויים בעשרים ואחד מקום"⁴ ואילו קרא: כהנים ולויים בהדי הדדי קתיב!

אמרי:

הכי קאמר: "והכהנים לפני המשכן קדמה,

לפני אהל מועד מזרחה, משה" (במדבר ג, לח),

והדר: "אהרן ובניו שומרים משמרת המקדש",

אהרן - בחד מקום,

ובניו - בשני מקומות.

ממאי?

מדכתיב: "והכהנים" (במדבר ג, לח),

וכתיב: "שומרים" (במדבר ג, לח),

"והכהנים" - לחוד,

ו"שומרים" - לחוד.

אימא: פוליהו בחד מקום לחודיה!

לא סלקא דעתך!

כמשה⁵ - מה משה בחד מקום לחודיה, אף אהרן ובניו בחד מקום לחודיה.

רב אשי אמר:

מסיפיה דקרא: "שומרים משמרת למשמרת"⁶ (במדבר ג, לח).

המפרש

ומדורה היתה שם. במחילה סמוך לבית הטבילה אחר שטבל מתחם שם כמו טמא מת או זב או מצורע וכשיגיע יום ז' וספר מקצתו יטבול דס"ד אמינא הואיל ולילה אחר היום מתחלת הלילה הוי שבעי קמ"ל דלענין טבילה עד דהוי יום דכתיב וספירה לה ז' ימים ימים ולא לילות ונדה וילדת: **ובית הכסא של של כבור.** וזהו כבודו לפי שיש בו פתח ואדם שנכנס שמה ימצאנו עול סגור היה חוזר אחורוי לפי שמבין שיש בו אדם: וטבל ואלה ונסתפג ונתחם כנגד המדורה והא דתנן במס' מגילה (דף כ.) לא מוין ולא טובלין אלא ביום חייבי טבילה צריכין ספירה **פתוח בידו שאין בו אדם.** וכנס שם לעשות זרכיו: **ירד.** לבית הטבילה **בא וישב לו אצל אחיו הכהנים.** דאע"ג דעדיין אינו טהור עד שיעריב שמשו דהא טבול יום הוא י"ל דחכמים לא הטריחוהו ללכת ולצאת משם הואיל ולילה הוא עד שאירי היום דהא דאמרין טבול יום אל יכנס למחנה לילה מדרבנן ומהכא יש להוכיח על אותה שמועה של יבמות (דף י.ו.): דהכי פירושו דאמרין התם מצורע שחל שמיני שלו ערב הפסח וראה קריי בו ביום אמרו חכמים אף על פי שאין טבול יום אחר נכנס זה נכנס מוטב יבא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת רבי יוחנן אמר דבר חורה אפילו עשה אין בו שנאמר ויעמוד יהושפט בחצר החדשה וגו' שחדשו בה דברים ואמרו טבול יום אל יכנס למחנה לילה והכי פירושו דבר תורה ר' יוחנן לא לאפלוגי אתא אלא מפרש מילתא דתנא קמא דאמר ת"ק יבא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת ת"ק מוטב יבא עשה שיש בו כרת פסח וידחה עשה דמדרבנן שאין בו כרת באיסורו ואב דאירי בכרת נקט כרת והיינו דקא מפרש דבר תורה דאי ת"ק איירי באיסור שהוא מן התורה לא היה לו לר' יוחנן לומר לך דבר תורה דהא בהא איירי אלא הכי היה לו לומר אי"ר יוחנן אפילו עשה אין בו אלא ודאי לפרושי מילתא. ת"ק אתא ועוד דמוכח בכתובות (דף ח.) דר' יוחנן לאו תנא הוא דאמרין התם אמר רב נחמן אמר רב חתני מן המנין ואין מיתבי חתני ואבלים מן המנין ומהו דתני קרמית עליה דרב רב תנא הוא ופליג איתמר אי"ר יחזק אי"ר יוחנן חתני מן המנין ואין אבליים מן המנין מיתבי חתני ואבלים מן המנין ומתח כי תניא ההיא בשורה ואם איתא דר' יוחנן נמי תנא הוא כי היכי דתריץ אליבא דרב רב תנא הוא ופליג היה לו לתרץ אליבא דר' יוחנן ר' יוחנן תנא הוא ופליג אלא ודאי לאו תנא הוא אי נמי אין להוכיח מכאן דאיכא למימר אותו חזיה בחול לא היתה הכיפה שוה לקרקע הר הבית וקיייל בפסחים (דף פה:) דגנין ועליות לא נתקדשו ליש גני עזרה וליש גני ירושלים בקדושת ירושלים: **עד השערים פתחים.** דלתות העזרה: **יוצא והולך** ולא יעשה עבודה מה יעשה לשם אי נמי אגב חביבותא איקרי ועביד עבודה דומיא דחד דאמרין בפ"ב דיומא (דף כד.): במנן מפיסין רב ששת אומר בבגדי קדש דאי אמרת בבגדי חול אגב חביבותא איקרי ועביד עבודה: **יוצא והולך לו.** לביתו למלאכתו דמה יעשה הואיל ולא יעבוד ולקמן נמי אומר שבשעת השתחוואה בשעת הקטורת הוה ראש המעמד מעמיד את הטמאים בשער המזרח (ופליגי בה שער הניצוץ אותו הבנין היה בנוי הבנין) ופליגי בה אמוראי בפסחים (דף פב.): חד אומר כדי (לפוש) שוכסת כל העם דרך שם שנכנסים לשם להשתחוות כדלקמן ויודעים שמפני הטומאה הם חדלים ליכנס שם ואלו הטמאים יזהרו לבלתי לטמאות עוד וחד אמר משום חשד שלא יחשידום שמפני מלאכתם הם חדלים ליכנס שם לעבוד עבודה ומעמידם אותם שם כדי שיראו אותם בני אדם ויודעים שמחמת טומאה הם חדלים ולא יאמרו מחמת מלאכה הוא דאם היו שבים לביתם יאמרו העולם מפני ביטול מלאכתם הם שבים: **מי שהוא רוצה לתרום את המזבח.** כל אותם שרוצים לתרום היו משכימים ושנים וגי בני אדם אין תורמין כי אחד הוא תורם אלא מטילין גורל על עי שבא גורל לידו הוא תורם ובסוף מתני' מפרש כיצד תורם את המזבח הילכך קתני מי שרוצה לתרום את המזבח כהנים שרוצים כל אחד ואחד לתרום את המזבח היה מכין את עצמו וטבל קודם שיבא הממונה על הפייסות ומפרש ביומא מה היה שמו ואמרין במסכת יומא (דף ל.) דאין אדם נכנס לעזרה אפילו טהור עד שיטבול ומפרש התם טעמא: **וכי באיזו שעה ממונה.** שואל ואח"כ משיב כלומר אנכי מפרש: **לא כל העתים שוות פעמים שהוא בא מקרות הגבר.** תרנגול בשליש הל. לה לאחר צלות או סמוך לו בין מלפניו בין מלאחריו פעמים קודם פעמים אחר כך לא היה קבע בדבר אבל באמצע הלילה לא יבא: **הממונה.** על הפייס: **בא.** מביתו ודפק עליהם בין על שערי הר הבית בין על שערי בית המוקד הפתוח להר הבית והם פותחים לו: **אמר להם.** לכהנים שבאותו בית אב מן שטבל ועצמו לתרומת המזבח יבא ופייס בכאן בחצי בית המוקד הבנין בקדש דאין מפילים פייס אלא בעזרה במקום הקדש דבעינן בית אלהים נהלך ברגש כדמפרש במסכת יומא (דף כה.) והפייסו בחצי בית המוקד המקודש: **זכה מי שזכה.** ואף על גב דשאר פייסות היו בלשכת הגזית כדמפרש ביומא (דף כה.) התם היינו טעמא אפכי שאתם כהנים שהיו בעזרה היו קרובים ללשכת הגזית כיון דלשכת הגזית מקרבתו להתם היו מפייסי אבא הכא כיון דהוה בבית המוקד שעדיין לא ירדו לעזרה ואיכא נמי בבית המוקד מקום מקודש הוה מפייסי התם ובעזרה אי"א לפייס דאין נכון לעמוד בעזרה בלא מצנפת כדאמר לקמן (דף ט.) הממונה בא ונוטל מצנפת של א' ויודעין כולם שממנו פייס מתחיל אי"א משום דהוי קינמי בכלילא מוטבב אי אפשר דהוה אחוריהם לבית ולקמן לאחר שפייס את סדר תרומת הדשן והגיע זמן עבודת יום שחיטה קתני וירדו להם ללשכת הגזית וטעמא כאשר פירשתי שאותו מקום קרוב להם יותר להפייס: **גמ' מנא הני מילי.** כלומר מנלן מן הפסוק דבעינן ג' שומרים: אמר קרא והחונים לפני המשכן משה ואהרן ובניו שומרי משמרת הקדש. אהרן ובניו הרי ג' שומרים ולבסוף פריך ואימא כולהו חד מקום ומתריץ ליה: אמרי אין שימור בעלמא אשכחן לפני מתני' קתני בגי' מקומות הכהנים שומרים. פשיטא דשימור בעי כדכתיב קרא מיהו און בעינן מנא ה"מ אהא דקתני במתני' דבשלשה מקומות היה כהנים לפני לויים שהרי הפסוק דבחד הדרה הוה דמשה חשיב בהדי כהנים: אמרי והחונים לפני המשכן קדמה מזרחה משה ואהרן ובניו שומרי משמרת הקדש. כלומר ודאי קרא לא חשיב משה בהרי כהנים ותדע לך מדכתיב החונים מראש הפסוק ש"מ הכי מדריש החונים לפני המשכן קדמה משה ואהרן ובניו שומרים דאם הוה משה עמהן היה לו לכתוב לפני המשכן קדמה משה ואהרן ובניו שומרי משמרת דכולהו כי הדרי הוה: **ואימא כולהו בתו מקום.** כל שמירת כהנים בחד מקום גזירת המקום הוא שיהא נ' כהנים שומרים יחד שמירה אתה: **ש"ד כמשה.** כלומר משה אתה יכול ללמוד שהרי שמירת כהנים כהנה הוקשה לשמירת משה לומר לך מה משה בחד מקום שהוא לא הוה שומר עמהם כך אהרן ובניו כל אחד בשמירה לבדו: **רב אשי אמר מסיפיה דקרא.** יכול אתה בקל להבין דבעינן ג'

³ שיטה מקובצת. גירסת וילנא: כהנים ולויים שימור

⁴ רבו הגירסאות השונות האם שורה זו נגרסת

⁵ שיטה מקובצת

⁶ והחונים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד מזרחה משה ואהרן ובניו שומרים משמרת המקדש למשמרת בני ישרא' והוה הקרב יומת

2. כו, ב

המפרש

"בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות".

כו,ב

מגבה גביהי כעליות. משום הכי בעי דפשיטא ליה להשי"ס דשמירת כהנים הם בגובה כדבעינן לפרושי לקמן מקרא משום הכי בעי עליות ממש הווי כל עליות שבהשי"ס שהבית תחתיה לשום תשמיש הוא נעשה להבית אבל הכא אפילו בלא תשמיש דלמטה היו צריכים להיות בגובה משום הכי קא בעי עליות ממש ותשמיש למטה כדרך עליות שהתשמיש למטה בבית: **או דלמא**. לא היו צריכים למטה בבית אלא לשמירת כהנים בעבור תהיה בגובה משום הכי בנאום על גבי מקום גבוה שבעזרה או על גבי עמודים אבל עליות תשמיש לא שתהא תשמיש למטה: **ת"ש שבצפון שער כו'**. משנה היא במסכת מדות ורישא דמשנה הכי איתא ז' שערים הווי בעזרה שפתוחים לעזרה שלשה בצפון ושלשה בדרום ואחד במזרח דרך כניסה לעזרה שבדרום שער הדלק על דרך אותו שער מביאין עצים למזבח ושני לו שער הבכורות דרך אותו שער מביאין בכורות למזבח שלישי לו שער המים ע"ג אותו שער נעשה כמין חקיקה אמה על אמה ברום שלש אמות והמשיכן לתוכן מעין עיטם וכן מפורש ביומא (דף לא.) זה בית הטבילה שהזכרנו למעלה דחד היה על גבי שער ואותו בית הטבילה הווי בארץ דהרבה בתי טבילה הווי לצורך כהנים שבמזרח שער ניקנור שם האיש שעשה אותו שער ניקנור שמו ודרך אותו שער נכנסים לעזרה ושתי לשכות היו לו אחת מימינו ואחת משמאלו אחת לשכת פנחס המלביש ואחת לשכת עושי חביתין שמתקנין שם מנחות הנכנסות במחבת ונאפות שמה שבצפון שער הניצוץ אותו בנין היה בנוי בעזרה ועליות לא נתקדשו ופתח של בית הניצוץ היה פתוח לחול להר הבית מדקתני ופתח היה לו לחול אלמא בעזרה היה מקצת הבנין:

איבעיא להו:

עליות ממש הווי,

או דלמא:

דהווי גביהי מגבה כעליות?

תא שמע:

דתנן:

"שבצפון שער הניצוץ,

כמין אכסדרא היה,

ועלייה בנויה על גבה,

שהכהנים - שומרים מלמעלה,

והלויים - מלמטה,

ופתח היה לו לחול" (מידות לד.).

מנא הני מילי?

דתנו רבנן:

"וילוו עליך וישרתוך"⁷ (במדבר יח, ב) - בעבודתך הפתוב מדבר.

אתה אומר בעבודתך הפתוב מדבר, או אינו אלא בעבודתם?

בשהוא אומר: "וילוו עליך ושמרו" "לכל פליו ולכל עבודתו"⁸ (במדבר יח, ד; ג, לו) -

הרי בעבודתם אומר.

הא מה אני מקיים: "וילוו עליך וישרתוך" (במדבר יח, ב)?

בעבודתך הפתוב מדבר.

הא כיצד?

כהנים שומרים מלמעלה ולויים מלמטה.

כמין אכסדרא היה. אותו בית למטה פרוצה מרוח אחת כאכסדרא דבי רב שפרוצה מרוח אחת א"י בכל צדדין היא פי. וצה כסתם אכסדרות שפרוצות. מכל צד והבנין של מעלה בנוי על גבי עמודים: **שהכהנים שומרים למעלה ולויים למטון**. כלומר לכך עשאוהו על גבי אכסדרא לפי שצורך שמירת כהנים צריכה להיות בגובה אבל לויים ששומרים כמו כן מן הפסוק כדלקמן אין צריכין להיות שמירתן למעלה אלא למטה ואגב דצריך לו לומר ששמירת כהנים צריכה שתהא למעלה פירש דלויים לא בעי למעלן אלא למטון. למעלן למטון גרסי' ושמירת לויים אינה מוסבת על בנין אכסדרא אלא לימדך שאע"פ ששמירת כהנים צריכה שתהא למעלה מימ שמירתן של לויים לא בעי למעלן אלא למטון כלומר כל מקום שמירתן למטה ותדע לך דשמירת לויים לא היתה באכסדרא אלא לימדך זו כדקא חשיב במסכת מדות וגם לקמן השי"ס מיייתי לה אגב גררא בגי' מקומות הכהנים שומרים כו' והלויים בכי' ואחד מקים דקא חשיב להו ולא חשיב שמירה זו שלויים יהו שומרים באכסדרא זו למטה מהכהנים דקא חשיב חמשה שיערי הר הבית ארבעה על ד' פנותיו מבפנים ה' על חמשה שיערי עזרה ד' על ד' פנותיו מבחוץ ולקמן מפרש אמאי אלו מבפנים ואלו מבחוץ אחד בלשכת הקרבן באותה לשכה נותנין קרבנות המבוקרים והוא חוץ לעזרה ושער היה לה ואחד בלשכת פרוכת שם היו נשים אורגות את הפרוכת ואחד בלשכת אחורי בית הכפורת ואם איתא דלויים שומרים באכסדרא א"כ הווי להו עשרים ותרי לקמן מוכח דאמרינן לקמן תרי מינייהו לא בעו שימור ועל מקומו אפרש: **מנא ה"מ דכהנים שומרים מלמעלן ולויים מלמטון**. כלומר שהלויים בשמירתן ואין שמירתם בגובה כמו לכהנים: **דת"ר וילוו עליך וישרתוך בעבודתך הכתוב מדבר**. כלומר בעבודתך דהיינו שמירה שהן שומרים כמו כן בא הכתוב וילוו וילוו שטפלין לך בשמירתן שאינן שומרין בגובה כמותך: **אתה אומר בעבודתך**. כאשר פירשתי: **או אינו אלא בעבודתם**. כלומר שהיו שומרים ונושאי' בכתף ומאי וילוו עליך וישרתוך הכי קאמר ויתחברו עליך וישרתוך בני לויים שהיו נושאים בכתף המשכן וכל כליו והאי וילוו שאתה עושה עיקר עבודה דהיינו עבודת מזבח והם ישרתוך שיהו נושאים המשכן בנסיעתך: **כשהוא אומר**. בני לוי ושמרו את המשכן לכל כליו ולכל עבודתו דעבודתן של לויים היא משאם: **הא מה אני מקיים וילוו עליך וישרתוך בעבודתך הכתוב מדבר**. ולימדך הכתוב שיהו לויים טפלים בשמירתך כהנים למעלן ולויים למטון מ"ר: **וחד שימור הוא** איהו ליה לבית המוקד ורמיניה ב' שערים היו לו לבית המוקד. הבנוי על גבי כיפה אחד פתוח לחול להר הבית ואחד פתוח לעזרה בחציו הבנוי בקדש ומדהו שני שערים אלמא הווי שני שומרים לכל שער ושער הווי שומר ובלבד שישמש כניסה ויציאה ואף על גב דאמרינן לשכות הבנויות בקדש ופתוחות לחול תוכן חול לששת בית המוקד הואיל והווי ליה שני שערים אחד בקדש ואחד בחול הבנוי נמשך אחר פתחו והבנוי בחול נמשך אחר פתחו וכן מוכח ביומא (דף כה.) גבי לשכת הגזית דאמרינן דחציה בקדש וחציה בחול ואמרינן שמע מינה שני פתחים היו לה אחד פתוח לקדש ואחד פתוח לחול דאי סלקא דעתך פתח אחד היה לה ולקדש היה פתוח וזקן היה יושב במערבה מי איכא והאמר מר אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד [בלבד] ואי סלקא דעתך לחול היה פתוח ופתח אחר לא היה לו והאמר מר לשכות הבנויות בקדש ופתוחות לחול תוכן חול ואנן בעינן פייס במקום מוקדש שנאמר בבית אלהים נהלך ברגש אלא שמע מינה שני פתחים היו לה אחד פתוח לחול ואחד פתוח לקדש:

⁷ וגם את אחיה מטה לוי שבט אביה הקרב אתה וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אתה לפני אהל העדת
⁸ וילוו עליך ושמרו את משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל וזר לא יקרב אליכם
 ופקדת משמרת בני מרדכי קרשי המשכן ובריחיו ועמדיהו וכל פליו וכל עבדתו
 ורבו הגירסאות האם גרסו את הפסוק השני, ואם כן מדוע.

3. כו, ב

"בית המוקד פיפה, ובית גדול היה, מוקף רובדין של אבן".

וְחַד שׁוֹמֵר הוּא דְהֵנָּה בְּבֵית הַמוֹקֵד?!

וְרַמְיָנָהּ:

"שני שערים היו בבית המוקד:

אחד - פתוח לחיל,

ואחד - פתוח לעזרה.

אמר רבי יהודה:

בְּזֶה שֶׁנִּכְנְסִין לְעִזְרָה פִּשְׁפֹּשׁ קֶטַן הָיָה לוֹ שְׁבוּ וּנְכַסִּין לְבִלוֹשׁ הָעִזְרָה" (מידות א, ז)!

אמר אביי:

כִּיּוֹן דְּגַבֵּי הַדָּדִי הוּוּ קִיָּמִי,

סָגִי לְהוּ בְּחַד שׁוֹמֵר,

דְּוִי לְהַכָּא, וְדְוִי לְהַכָּא.

"מוקף רובדין של אבן".

"רובדין" - מאי ניהו?

גִּזְרְתָא דְאַצְטְבָתָא דְסֻלְקֵי בְּהוּ לְאַצְטְבָתָא.

וְמִי הוּוּ מִיפְלָגֵי אֲבָנִים?!

וְהִפְתִּיב: "וְהַבֵּית בְּהַבְנָתוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה"⁹ (מלכים א' ו, ז) וגו'!

אמר אביי:

דְּמַתְקֵנִי וּמִיָּיתִי מַעֲיָקְרָא אֲבָנֵי זוּטְרָתָא וְאֲבָנֵי רַבְרָבָתָא,

כְּדַכְתִּיב: "אֲבָנֵי עֶשֶׂר אַמּוֹת וְאֲבָנֵי שְׁמֹנֶה אַמּוֹת"¹⁰ (מלכים א' ז, י).

המפרש

א"ר יהודה. סיומא דההיא משנה היא בזו שנכנסין בו לעזרה פשפש קטן היה לה פתח קטן בתוך שער שבו נכנסים לבלוש את העזרה בלילה קודם תרומת הדשן לפי שאינם רוצים לפתוח שערי עזרה עד זמן עבודת תמיד שהוא יום וכן מוכח במתניתין לאחר שהפיסו על תרומת הדשן דלשם בבית המוקד היו מפיסין נטל את המפתח ופתח את הפשפש ונכנס לעזרה נכנסו אחריו כו' עד שהיו מגיעים כו' הכל שלום ומתני דתמיד אליבא דר' יהודה דמדות: **אמר אביי כיון דגבי הדדי קיימי**. זה כנגד זה אי נמי דסמיכי אהדדי: **דוי להכא דוי להכא**. בחד שומר סגי דוי רואה כמו חזיא דהוי דוי למערב (שבת דף לה.): **רובדין מאי ניהו גיזרתא דאיצטוואתא דסלקי בה לאיצטוואתא**. שעולין על ידם למטות שהן בחימה כעין מטות וקא סלקא דעתך דלאחר. שנבנו בחומה חלקו את האבנים ועשו כמין איצטוואות ומשום הכי פריך ומי פלגי אבנים והא כתיב והבית בהבנותו אבן שלימה מסע נבנה: **אמר אביי דמתקנן ומייתן מעיקרא**. קודם שיביאו האבנים בעזרה היו מתוקנות ע"י ברזל ומייתי אבנים גדולות ואבנים דקות כדכתיב בקרא (מלכים א ז) דהכי היו עושים אבני עשר אמות ואבני ח' אמות ואבני י' אמות אותן שתי אמות שבולטות לצורך איצטוואות הן בולטות וחוף לעזרה מותר לחותכן ולהשוותן בברזל אבל משבאו לעזרה אסור להניף עליהם ברזל והא דכתיב (שם ז) ומקבות והגרזן וכל כלי ברזל לא נשמע [בבית] בהבנותו היינו בעזרה אבל חו לעזרה לא היינו דקמתרץ דמתקני ומייתי מעיקרא כן מוכח במכילתא דאמרי התם לא תבנה אתהן גזית בו אי אתה בונה גזית אבל אתה בונה גזית בהיכל ובבית קדשי קדשים הא מה אני מקיים ומקבות והגרזן וכל כלי ברזל וכו' בבית אינו נשמע אבל בחוף נשמע כי חרבך הנפת עליה ותחלליה ר' שמעון בן אלעזר אומר המזבח נברא להאריך ימיו של אדם והברזל נברא לקצרים אינו דין שיבא מקצר על המאריך:

⁹ והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנותו ומיסד אבנים יקרות אבנים גדולות אבני עשר אמות ואבני שמונה אמות

4. כו, ב - כז, א

המפרט

ואמאי לעיילי מטות. אמאי ישנים על גבי החומה נעיילו מטות: התם קרי להו רובים. ורובים שומרים שם והכא קרי להו פרחי כהונה: אמרי התם. גבי שמירה דלא מטו למעבד עבודה שלא הגיעו לעשות עבודה כגון פחותים מייג שנה קרי להו רובים כלומר נערים הכא דמטו למיעבד עבודה שכל אותם שישנים שם בבית המוקד ראויין לעבודה דבשביל כך הם ישנים שם כדי שיהיו מזומנים למחר לעבודה ביום עבודתם דכל משמרה מתחלקת לוי בתי אבות כנגד ששת ימי שבוע ובשבת עובדין כולן ביחד וחולקין ביחד קרי להם פרחי בחורים שלא הגיעו עדיין לכלל זקנה:

"זקני בית אב ישנים שם".

ואמאי נעיילי¹¹ מטות!

אמר אביי:

לא אורח ארעא לעיילי מטות לבית המקדש.

"פרחי כהונה איש נסותו בארץ"¹².

כו, א אמאי התם קרי להו "רובים", הכא קרי להו "פרחי כהונה"? אמרי: אין, התם - דלא מטו למעבד עבודה, קרי להו "רובים". הכא - דמטו להו למעבד עבודה, קרי להו "פרחי".

¹¹ שיטה מוקבצת, כתב יד מינכן

¹² במשנתנו הגירסה: נסותו

5. כז, א

המפרט

תנן התם. במסי' מדות (דף לד.): והלויים בכ"א מקומות ה' על ה' שערי הר הבית. ה' שערים שהיו לו להר הבית כדתנן במסכת מדות: איבעה על ארבעה פנותיו מבפנים. פנות אנגל"ש למקום שכלה החומה ומתחלת חומה: ה' על ה' שערים. שהיו לו ולקמן פריך משבעה שערים שהיו לעזרה דתנן במסכת מדות (שם) ומסיק לה שפיר: וארבעה על ארבעה מבחוץ. [מבחוץ] קאי בין אשערים בין אפנות ולקמן מפרש מאי שנא: הר הבית היה ה' מאות אמה על ה' מאות אמה ובכלל אותו חשבון היה חשבון העזרה מאה ושלישים וחמשה על אורך מאה ושבעה ושמונים ובמסכת מדות מפרש היכי הוה הר הבית חמש מאות אמה על ה' מאות אמה רובו מן הדרום שני לו מן המזרח שלישי לו מן הצפון ומיעוטו מן המערב והכי פירושו העזרה היתה באמצע הר הבית אלא שלא היתה ממוצעת מכל וכל דרוב הר הבית בדרומו של עזרה שני לו מן המזרח כלומר הר הבית מתמעט מכל צדדיו דרובו היה בדרום עזרה ושני פחות היה בו אצל מזרח ועוד שלישי פחות מן הצפון ועוד פחות מן המערב אחורי בית קדש הקדשים: מנא הני מילי. דבעינן כ"א שומרים בכ"א מקומות: במתני' תנא למזרח הלויים ששה לצפונה לויים ד' לנגבה לויים ד' וגוי. קרא במשכן כתיב בימי דוד בדברי הימים וקא מני קרא את השומרים שהיו שומרים את המשכן ובקרא לא נחית למנין כהנים ומדחשיב לויים כ"א ללמדנו שבכ"א מקומות היו דאי בחד מקום היה מיירי אמאי בצד מזרח ששה בתרי סגי ומשום צוותא בחד מקום הוי שומרים אלא ודאי ה"ק למזרח לויים צריך ששה (וכולה) מקומות וכן כולהו: אמרי הני כ"ד הוה אמר אבבי ה"ק ולאסופים שנים. כלומר קרא דקא חשיב שנים שנים בשביל סוף פסוק כפל את לשונו כאדם המדבר וכופל את לשונו וה"ק וללשכות התוספות במשכן שנים שנים יהיו בכל עת אחר כך הוא אומר לפרבר למערב ד' למסלה שנים לפרבר ומעיקרא כשהקשה השי"ס כ"ד הוה היה סבור דשנים לא לשון כפל אלא דוקא ומתריך דודאי לאו דוקא הם דא"כ היה לו לכתוב ארבעה ולמה יכתוב שנים שנים אלא ודאי כפל לשון כמו שפירשתי: ואכתי כ"ב היו היאך דלפרבר חד הוא אידך משום צוותא הוא דאזיל יתיב גביה. אבל למערב לפרבר ד' דלא בעי צוות שהרי ארבעה הן באותה רוח ואין כל אחד צריך לצוות שהרי חבירו שומר באותו צד אבל הכא אותן שנים דקחשיב קרא האחד בשביל צוות שולייץ בלע"ז: כמ"ד כלפי בר: ואיבעית אימא. קרא דקחשיב ב' ב' דוקא כתיב ולא כפל לשון וגם שנים לפרבר: ותלתא דכהנים. והשאר של לויים ויותר משלשה לא מצינו לרבויי גבי כהנים דלא מצינו ככהנים יותר מגי שמירות דכתיב שומרי משמרת למשמרת: [בכ"ד מקומות כו']. וילמוד סתום מן המפורש: וזה אחד מהן. זהו מפורש מכולן לכך נקיט ליה במילתיה:

תנן התם:

"בשלושה מקומות הנהנים שומרים בבית המקדש: בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקומות: חמשה - על חמשה שערי הר הבית. ארבעה - על ארבע פנותיו מבפנים. חמשה - על חמשה שערי עזרה. וארבעה - על ארבע פנותיו מבחוץ. אחד - בלשכת הקרבן. ואחד - בלשכת הפרוכת. ואחד אחורי בית הנפורת".

מנא הני מילי?

אמר רב יהודה מסוּרָא ואמרי לה במתניתא תנא:

"דכתיב: "למזרח - הלויים ששה,

לצפונה לויים - ארבעה,

לנגבה לויים - ארבעה,

ולאסופים - שנים שנים.

לפרבר למערב - ארבעה למסלה,

שנים לפרבר" (דברי הימים א' כו, יז-יח).

אמרי: הני עשרים וארבעה הוו!

אמר אביי:

הכי קאמר: לאסופים שנים - שנים¹³.

אכתי עשרין ותרי הוו!

האיך דפרבר חד הוה,

ואחרינא בצוותא הוא דאזיל ויתב גביה,

משום דקאי אפראי.

מאי "לפרבר"?

אמר רבה בר רב שילא:

כמאן דאמר: כלפי בר.

ואי בעית אימא:

לעולם עשרים וארבעה כדכתיב,

תלתא מינייהו - דכהנים,

ועשרין וחד - דלויים.

והא הכא לויים הוא דכתיב?

כרבי יהושע בן לוי,

דאמר רבי יהושע בן לוי:

בעשרים וארבעה מקומות נקראו כהנים לויים,

וזה אחד מהן: "והכהנים הלויים בני צדוק"¹⁴ (יחזקאל מד, טו).

¹³ רבו הגירסאות. וילנא: (ב)

¹⁴ והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעוה בני ישראל מעלי המה יקראו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי הלב ודם ואם אדני יהוה

6. כז, א

המפרט

מ"ש הר הבית דעבדינן שמירתן מתוכן. בין אפנות בין אשערים: ומ"ש עזרה דעבדינן שמירתן מבחוץ. בין אשערים בין אפנות עזרה: דאי תמה. כלומר היה עייף מלעמוד לא מצי יתיב: דאמר מר כו' עבדינן מבחוץ. דאי הוו מתוכן לא מצי יתיב וא"א לעמוד כל היום: אמר אביי תרי מינייהו לא בעי שימור. לויס דהא כהנים בגי שמרי להו ומה ניהו שער בית המוקד ושער בית הניצוץ ובחשבון הזי שערס קא חשיב להו מתני' דמדות (שם): ומז' אמרכלין. שרי הכל כלומר ממונן אף על הגזברין: ר' נתן אומר אין פוחתין מי"ג גזברין כנגד י"ג שערס. גזברין הם השוערים וזהו הלשון נמי איכא בספרי וכו' ור' נתן היא ופרושי קא מפרש לה למה היו י"ג ואותם בי שערס דהוה בבית המוקד חשבי להו כחד הואיל וגבי הדדי הוו קיימי אלמא איכא מ"ד תמניא הוו ולדידיה קרא דוקא בלויס כתיב ולא בכהנים: אלמא איכא למ"ד תמניא הוו. ותלתא תנאי נינהו:

"חמשה - על חמשה שערי הר הבית. וארבעה - על ארבעה פנותיו מתוכו. חמשה - על חמשה שערי עזרה. וארבעה - על ארבעה פנותיו מבחוץ."

מאי שנא הר הבית דעבדינן מתוכו, ומאי שנא עזרה דעבדינן מבחוץ?

אמרי: הר הבית, דאי תמה ובעי מיתב יתיב, אמרינן מתוכו. עזרה דאי תמה ובעי למיתב, לא מצי יתיב, דאמר מר: "אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד", אמרינן מבחוץ.

אמר מר:

"חמשה - על חמשה שערי עזרה."

וחמשה שערים הוא דהוי בעזרה?!

ורמינהי:

"שבעה שערים היו בעזרה: שלשה - בצפון, ושלושה - בדרום, ואחד - במזרח!"

אמר אביי:

תרי מינייהו לא צריכי שימור.

רבא אמר:

תנאי היא:

דתנאי:

"אין פוחתין משלשה עשר גזברין, ומשבעה אמרכלין.

דבי נתן אומר:

אין פוחתין משלשה עשר גזברין, כנגד שלשה עשר שערים."

דל חמשה דהר הבית - פשו להו תמניא דעזרה.

אלמא:

איכא תנא דאמר: תמניא הוו.

ואיכא תנא דאמר: שבעה.

ואיכא תנא דאמר: חמשה הוו.

7. כז, א-ב

המפרש

שינה הוא דלא. שמא יפיח בהן וגנאי הוא לבגדי קדש: אבל הילוך מהלכין בהן. אפילו שלא בשעת עבודה: ש"מ בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן. שעי"מ שיהנו בהן אפילו שלא בשעת עבודה הקדישום מתחלה ותנאי ב"ד הוא ופלוגתא היא במסכת יומא (דף טו). הוא הדין דאפילו הילוך נמי אסור והא דקתני לא היו ישנים משום דבעי למתני סיפא אבל פושטין כו'. איירי באיסור שינה: ש"מ בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן. מדקתני תחת ראשיהן: אלא אימא נגד ראשיהן. [אצל ראשיהן]: אמר רב פפא ש"מ תפלין מן הצד שריין ולא חיישינן דילמא מיגנדר ונפל עלייהו. כלומר מדשריין איסורא דאורייתא דהיינו בגדי קדש דאסור ליהנות בהן שלא בשעת עבודה ואף על פי כן שריין ליה להניח תחת מראשותיו שלא כנגד ראשו ולא גזרינן שלא יתגלגלו ויבואו כנגד ראשו ונמצא מועל ובא לידי איסורא דאורייתא שמע מינה תפלין מן הצד מותר להניח בין כר לכסת שלא כנגד ראשו ולא חיישינן דילמא מיגנדר ונפל עליהן והוי איסורא דרבנן דדמי לבזיון שיהא ראשו מונח על התפלין כלומר מדשרי דבר שיוכל לבא לידי איסור דאורייתא כ"ש דאית: לן למישרי איסור שאין יכול לבא אלא לידי איסור דרבנן: ה"נ מסתברא דכנגד ראשיהן. קחשיב דאי ס"ד תחת ממש נהי דניתנו ליהנות בהן ומש"ה מותר לישן בזמן שהן תחת ראשו ואיסור שמא יפיח בהן לא הוי אלא בזמן שהוא לבוש דאז הוא גנאי אבל אם הן בין כר לכסת ליכא איסורא דשמא יפיח: תיפוק ליה דאסור משום בגדי כלאים. וה"נ יכול לתרץ לעיל כשתירץ ה"ה דאפילו הילוך נמי לא ואידי כו' אלא שיוכל לדחותו כדדחי ליה הש"ס לקמן: הניחא למ"ד אבנטו של כ"ג לא זהו אבנטו של כהן הדיוט. אבנטו של כ"ג בשאר ימות השנה דדברי הכל של כלאים לא זהו אבנטו של כהן הדיוט דאותו של כ"ג הוה דכלאים ושל הדיוט לא הוה דכלאים שפיר: אלא למ"ד זהו אבנטו של כהן הדיוט. נמי היה דכלאים כמו של כ"ג מאי איכא למימר: וכי תימא כלאים בלבישה והעלאה הוא דאסור אבל מימד תותיה שרי. מותר להציעו ולשון על גביו: שמא תיכרך נימא על בשרו. ונתחמם ופסיק רישא הוא ובגד שארוג בו כלאים מצד שני אפילו מצד האחד אסור ליהנות ממנו דכולו הוו דכלאים ואסור לישן עליהם חומרא דכלאים הוא ומסתמא הכא לא התירו הואיל ולא לצורך עבודה הוא: אלא ש"מ נגד ראשיהן. וכיון שלא כנגד ראשיהן היו נתונים ליכא חומרא דכלאים דכולי האי לא מחמרינן שיש היכר לדבר ולא אתו לידי איסורא: ואיבעית אימא באותן שאין בהו כלאים. לא תימא ה"נ מסתברא דאי נתנו ליהנות בהן משום כלאים ליכא דבהנך דלית בהו כלאים קאמר דמניחין תחת ראשיהן ובסדר יומא בפרק בא לו (דף טו). לא גרסינן להאי ואיבעית אימא: רבאשי אמר בגדי כהונה קשיין. ואין מחממין ואין בעינין העלאה דומיא דלבישה דאית בהו הנאה הילכך אי לאו הכי משום דלא ניתנו ליהנות בהן משום כלאים ליכא למיחש: נמטא. פלטר: גמזא. קשה: דנרש. מקום: שריא. דקשה הוא ואינו מחמם ובפרק בא לו ביומא פירש הרב רבינו ש"י פי אחר ואינו נראה דפי תפלין מן הצד שריין ולא חיישינן שמא יפיח בהן דשמא יפיח בהן לא שייך אלא בשעה שהוא לבוש בהם ותדע מדקא פריך נהי דניתנו ליהנות בהו ותיפוק ליה משום איסורא דכלאים היה לו להקשות נהי דניתנו ליהנות בהן תיפוק ליה משום שמא יפיח הואיל ואיסור שמא יפיח הוי אם הם כנגד ראשו ובסוף יומא אין כתוב בספרים ולא חיישינן דילמא מיגנדר ונפל עלייהו לכך פירשו הרב משום איסור שמא יפיח בהם והשתא לפי פירוש מורי אתיא שמעתא שפיר דהכי פירושו ש"מ מדקא שריין איסור דאורייתא כלומר דבר שיוכל לבא לידי איסורא דאורייתא כ"ש דאית למישרי דבר שאינו יכול לבא אלא לידי איסורא דרבנן דאם באו תפלין כנגד ראשו אין כאן אלא משום בזיון וביומא (שם) מוכיחים מברייתא אחת שמביא הש"ס לשם דבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן: במחילה ההולכת מסייע ליה לרי' יוחנן דא"ר יוחנן מחילות לא נתקדשו. מש"ה תיקנו לו מחילות לצאת דרך שם ובפסחים בפרק כיצד צולין (דף פו). בסופו מוכיח דהא דא"ר יוחנן מחילות לא נתקדשו ה"מ במחילות שתחת הר הבית אבל מחילות שתחת עזרה אם הם פתוחין לעזרה נתקדשו בקדושת עזרה ואם הם פתוחין להר הבית לא נתקדשו כלום אפילו בקדושת הר הבית ומותר לזב ולבעל קרי ליכנס לשם הילכך עשו הכא מחילה ופתוחה להר הבית לחצר בית המוקד הבנוי בהר הבית לצאת לו לבעל קרי דרך שם למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה כדפרישית במתני':

"לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא היו פושטין, ומניחין אותן תחת ראשיהם, ומתבסין בכסות עצמן".

שינה הוא דלא, אבל הילוך מהלכין.

שמעת מינה: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן.

אמר: הוא הדין דאפילו הילוך - נמי לא!

והא דקתני: "לא היו ישנים",

משום דבעי למיתנא סיפא:

"אלא פושטין ומקפלין ומניחין אותן תחת ראשיהן",

קתני רישא נמי: "לא היו ישנים".

והא גופה קא קשיא¹⁵: "ומניחין אותן תחת ראשיהן",

שמע מינה: בגדי כהונה ניתנו ליהנות בהם!

אימא: נגד ראשיהם.

אמר רב פפא:

שמע מינה: תפילין מן הצד שריין,

ולא חיישינן דלמא מיגנדר ונפיל עלייהו.

הכי נמי מסתברא, דכנגד ראשיהן,

דאי אמרת "תחת ראשיהן" - נהי דניתנו ליהנות בהן,

תיפוק ליה משום איסורא דכלאים!

ב, כז, הניחא למאן דאמר: "אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט",

אלא למאן דאמר: "אבנטו של כהן הדיוט זהו אבנטו של כהן גדול" -

מאי איכא למימר!

וכי תימא: כלאים בעליה ולבישה הוא דאסור,

אבל מימד תותיה - שפיר דמי,

והתניא:

"לא יעלה עליך"¹⁶ (ויקרא יט, יט) - אבל אתה מציעו תחתיה,

אבל אמרו חכמים:

אסור לעשות כן שמא תיכרך נימא אחת על בשרו".

וכי תימא: דמפסיק מידי -

והאמר רבי שמעון אמר רבי יהושע בן לוי

אמר רבי יוסי בן שאול משום קהלא קדישא שבירושלים:

אפילו עשר מצעות זו על גב זו וכלאים תחתיהן - אסור לישן עליהן.

אלא שמע מינה: נגד ראשיהן.

ואי בעית אימא:

באותן שאין בהן כלאים.

רב אשי אמר:

בגדי כהונה קשיין הן.

דאמר רב הונא בריה דרב יהושע:

הא נמטא גמזא דנרש שריא.

¹⁵ שיטה מקובצת לא גורסים: והא גופה קא קשיא. אלא גורסים: קתני מיהת

¹⁶ את הקתי תשמרו בהמתקף לא תרביע כלאים שדרך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנו לא יעלה עליך

[שְׁמַעַת מִינָה: בְּגָדֵי כְהוֹנָה נִתְּנוּ לִיהֹנֹת בְּהוֹן].

¹⁷ (תא שמע:

"בְּגָדֵי כְהוֹנָה:

הַיּוֹצֵא בְהוֹן לְמַדִּינָה - אָסוּר.

וּבַמְקָדָשׁ - בֵּין בְּשַׁעַת עֲבוּדָה,

וּבֵין שְׁלֵא בְשַׁעַת עֲבוּדָה - מוּתָר.

מִפְּנֵי שֶׁבְּגָדֵי כְהוֹנָה נִתְּנוּ לִיהֹנֹת בְּהוֹן".

שְׁמַע מִינָה.

וּבְמַדִּינָה לֹא?!

וְהַתְּנִיא:

"בְּעֵשְׂרִים וְאַחַד בּוֹ - יוֹם הָרַגְרִזִּים: דְּלֹא לְמִיסַפֵּד.¹⁸

יוֹם שֶׁבִקְשׁוּ כּוֹתֵיִם אֶת בַּיִת אֱלֹהֵינוּ מֵאֲלַנְסִנְדְרוֹס מוֹקְדוֹן לְהַחְרִיבוֹ, וְנִתְּנוּ לָהֶם.

בָּאוּ וְהוֹדִיעוּ אֶת שְׁמֵעוֹן הַצַּדִּיק.

מָה עָשָׂה? לְבַשׁ בְּגָדֵי כְהוֹנָה, וְנִתְעַטֵּף בְּבְגָדֵי כְהוֹנָה,

וּמִקִּירֵי יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ, וְאַבּוּקוֹת שֶׁל אוֹר בִּידֵיהֶן.

וְכָל הַלַּיְלָה הִלְלוּ הוֹלְכִים מִצַּד זֶה, וְהִלְלוּ הוֹלְכִים מִצַּד זֶה, עַד שֶׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר.

בֵּין שֶׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר אָמַר לָהֶם: מִי הִלְלוּ?

אָמְרוּ לוֹ: יְהוּדִים שֶׁמָּרְדוּ בָךְ.

בֵּין שֶׁהִגִּיעַ לְאַנְטִיפֶטְרֹס זָרְחָה חֲמָה וּפָגְעוּ זֶה בְּזֶה.

בֵּין שֶׁרָאָה לְשִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק יָרַד מִמַּרְכָּבָתוֹ וְהִשְׁתַּחֲוָה לְפָנָיו.

אָמְרוּ לוֹ: מֶלֶךְ גָּדוֹל כְּמוֹתְךָ יִשְׁתַּחֲוָה לִיהוּדֵי זֶה?!

אָמַר לָהֶם: דְּמוּת דְּיוֹקְנוֹ שֶׁל זֶה מְנַצַּחַת לְפָנָי בְּבַיִת מְלַחְמָתִי.

אָמַר לָהֶם: לָמָּה בָּאתֶם?

אָמְרוּ לוֹ: אֶפְשָׁר בַּיִת שֶׁמִּתְפַּלְלִים בּוֹ עָלֶיךָ וְעַל מְלַכּוֹתְךָ שֶׁלֹּא תִחָרַב,

יִתְעוֹף גּוֹיִים לְהַחְרִיבוֹ?

אָמַר לָהֶם: מִי הִלְלוּ?

אָמְרוּ לוֹ: כּוֹתֵיִם הִלְלוּ, שְׁעוּמָדִים לְפָנֶיךָ.

אָמַר לָהֶם: הֲרֵי הֵם מְסוּרִין בִּידֵיכֶם.

מִיָּד נִקְבּוּם בְּעִקְבֵיהֶם, וְתִלְאוּם בְּזַנְבֵי סוּסֵיהֶם,

וְהָיוּ מְגֹרְרִין אוֹתָן עַל הַקּוֹצִים וְעַל הַבְּרֻקָּנִים,

עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְהַר גְּרִיזִים.

בֵּין שֶׁהִגִּיעוּ לְהַר גְּרִיזִים, חָרְשׁוּהוּ, וְזָרְעוּהוּ בְּרָשִׁינִין,

בְּדֶרֶךְ שֶׁבִקְשׁוּ לַעֲשׂוֹת לְבַיִת אֱלֹהֵינוּ.

וְאוֹתוֹ הַיּוֹם עָשְׂאוּהוּ יוֹם טוֹב!"

אִי בְּעִית אֵימָא:

רְאוּיִין לְבְּגָדֵי כְהוֹנָה.

וְאִי בְּעִית אֵימָא:

"עַת לַעֲשׂוֹת לָהּ הַפְּרוּ תוֹרְתְךָ" (תהלים קיט, כו).

¹⁷ בראשונים ובכתב"י מינכן לא גרסו. במהדורת וילנא ובמקבילה יומא סט. גרסו.

¹⁸ וילנא: כְּדֹאִיתָא בְיוֹמָא פָּרַק בָּא לוֹ כְּהוֹן גָּדוֹל קְרוֹב וְכוּ' עַד. בגמרא כאן ציטטנו משם את ההמשך.

9. כז, ב

המפרט

ובעל קרי משתלח. הני תרי מיילי שמעינהו מרביה כל הדדי אמרינהו: חוץ לשתי מחנות גרס וכן מוכח באלו דברים (פסחים סז): דאמר התם זב וכל זב לרבות בעל קרי זב משתלח חוץ לשתי מחנות מצורע חוץ לגי ואמרינן התם מסייע ליה לרי' יוחנן דאמר רבי יוחנן כו': **רב ספרא הוה יתיב בבית הכסא** ולא הוה ביה בפתח דלת אלא זה היה מנהגו אדם שרוצה ליכנס שם היה נוחר ואם היה שם אדם היה נותר כנגדו וזה חוזר לאחוריו ורב ספרא לא עשה כן אלא רבי אבא נחר ואמר לו רב ספרא ליעול מר והיה לו לנחור כנגדו לכך השיב לו רבי אבא לאחר שיצא משם: **ע"כ לא סליקת לשעיר וגמרת מיילי דשעיר**. כלומר עדיין לא עלית לשם ואתה מתנהג במעשיהם שאינך צנוע כמותם אבל פרסיים צנועים הם כדאמרינן בברכות בפ"ק (דף ח: ב) בגי דברים אני אוהב את הפרסיים שצנועים בבית הכסא וכו': **למימרא דלא איבעי ליה למיעל**. ולא היה לו לומר בא אדוני אלא היה לו לנחור כנגדו: **עמוד החוזר**. כשאדם צריך לפנות ומשהא את נקביו ומחזירים בבטנו: **סילון החוזר**. אדם הצריך להטיל מים ומשהא את עצמו. גבי הטלת מים שייך לומר סילון: **חשיך ותקין נפשך קדום תקין נפשך כי היכי דלא תרחק**. כלומר למד עצמך שאפילו אינך צריך לנקבך חזק עצמך ליפנות בבי פרקים ולא תצטרך ליפנות ביום שבני אדם מצויים אלא ביציאת היום בתחלת הלילה וגם קודם שתצא הלילה שבני אדם מצויין בבית ותוכל ליפנות סמוך לבית ומתוך שתלמוד את עצמך בשני פרקים אלו לא תצטרך ליפנות ביום בשעה שבני אדם מצויין בדרכים ולא תצטרך להתרחק מבינת שבת כסאות שלהם היו בשדות ואם תצטרך ליפנות ביום פעמים שתצטרך להתרחק ותשהא נקבך ותסתכן: **תוב וגלי כסי וקום**. וכשאתה נפנה שב תחלה ואח"כ גלי ותעשה צרכך ואל תגלה מעומד וזהו צניעות שלא יראוך: **כסי וקום**. קודם שתעמוד עצמך כסה לאחר שעשית צרכך: **שטוף ושתי שטוף ואחית**. ואעי"ג דאין אדם שותה אלא אי"כ שוטף את הכוס כדאמר שטוף ושתי אפי"ה לאחר שתשתה שטוף ואחית דלמא איקרי ושתי בלא שטיפה ונמצא בולע רוקו: **וה"ג וכשאתה שותה מים שפוך מהן ואחר כך תן לתלמידך**. כלומר הא דבעינן שטיפה לאחר שתיה הי"מ בין שאינך יכול לשפוך ממנו ותעביר הרוק בשפיכה משום בזיון אוכלין אבל במים שאין כאן בזיון שפוך מהן וטוב לעשות יותר: **ואחר כך תן לתלמידך**. שפוך מהן תחלה קא סלקא דעתך הואיל ותלמידו הוא לא אנינא דעתיה קמ"ל: **כל מידי לא תפלוט קמי רבך בר מקרא דכפתילה של אבר דמי**. כל מידי דבר שאכלת ובא רוק בפוך לא תרוק בפני רבך דאמרינן (עירובין דף צט.) הרוק בפני רבו חייב מיתה בר אם אכלת קרא ודייסא שאם בא רוק בפוך אל תחזירוהו לאחוריו דסכנה היא: **דכפתילה של אבר דמי**. ששורפין את הגוף כפתילה של אבר:

"אירע קרי באחד מהן - יוצא והולך לו במסיבה ההולכת לו תחת הביצה, ונרות דולקין מבאן ומבאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה, ומדורה היתה שם, ובית הכסא של כבוד - זה היה כבודו: מצאו נעול - יודע שיש שם אדם, פתוח - בידוע שאין שם אדם".

מסייע ליה לרבי יוחנן, דאמר: מחילות לא נתקדשו, ובעל קרי משתלח חוץ לשני מחנות.

"והנרות דולקין מבאן ומבאן"

רב ספרא הוה יתיב בבית הכסא, אתא רבי אבא נחר ליה, אמר ליה: ליעול מר.

בית דנפיק, אמר ליה רבי אבא: עד כאן לא סליקת לשעיר גמרת מיילי דשעיר! לא הכי תנן: **"מצאו נעול בידוע שיש שם אדם"!** למימרא: דלא מיבעי ליה למיעל!

ורב ספרא?

סבר: דלמא מסוכן הוא.

כדתניא:

"רבן שמעון בן גמליאל אומר:

עמוד החוזר - מביא את האדם לידי הדרוקן סילון החוזר - מביא את האדם לידי ירקון".

אמר ליה רב לחייא בריה, וכן אמר ליה רב הונא לרבה בריה: **חשיך תקין נפשך, וקדים תקין נפשך - כי היכי דלא תרחק. תוב וגלי, כסי וקום.**

שטוף ושתי, שטוף ואחית וקשאתה שותה מים שפוך מהן ואחר כך תן לתלמידך.

כדתניא:

"לא ישטה אדם מים ויתן לתלמידו אלא אם בן שפך מהו ומעשה באחד ששתה מים ולא שפך מהו ונתן לתלמידו ואותו תלמיד איסטניס היה ולא רצה לשתות ומת בצמא באותה שעה אומר: לא ישטה אדם מים ויתן לתלמידו אלא אם בן שפך מהו".

רב אשי אמר:

הילכך: האי תלמידא דשפיד קמי רביה, לית ביה משום אפקירותא.

כל מיילי לא תפלוט באפי רבך, בר מקרא ודייסא - דכפתילה של אבר דמו.

10. כז, ב - כח, א

המפרט

תנן התם. במסכת מדות: **איש הו הבית.** שר כמו (משלי ח) אליכם אישים אקרא כל לילה ולילה היה מחזר על כל משמר ומשמר והיו לו מפתחות הר הבית ואבוקות דולקות לפניו: **וכל משמי.** בשעה שהיה בא אצל המשמר כל משמר שאינו עומד כנגדו ואומר לו שלום עליך ניכר שהוא ישן חובטו במקלו ורשות היה לו לשרוף את כסותו והם אומרים מה קול בערה אומרים זה לזה בן לוי לוקה. ובשביל כך הוא צועק ונשמע קולו בכאן:

ק"ו על אונס שינה עושין דין. דשינה זו היא אונס שאין אדם יכול לעמוד את עצמו שלא לישן משבאה לו שינה לעינו: **שלא על אונס שינה.** דבר שעושין במתכוין: **איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם.** הרבה דברים צריך לו לאדם לבחור אלא הכי קאמר איזוהי דרך אחת מדרכים הישרים שיבור לו האדם: **אהוב את התוכחות.** לאהוב אמ התוכחות: **(עשותה.) כמו לעשות):** שנאמר **ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב.** אדם שמקבל תוכחה ינעם ונחת רוח באה לעולם: **עליהם תבא ברכת טוב.** טובה וברכה באה לעולם כשטובה באה לעולם רעה מסתלקת מן העולם: **ויש אומרים יחזיק באמונה יתירה.** ישא ויתן עם בני אדם באמונה ולא יאנה את הבריות: **זוכה לחלקו של מקום.** למחיצתו כלומר בתוך מחיצתו שכן נאמר מוכיח אדם הרי הוא אחרי כלומר עמי:

תנן התם:

"איש הר הבית,

היה מחזר על כל משמר ומשמר,

ואבוקות דולקות לפניו,

וכל משמר שאינו עומד ואומר לו: איש הר הבית^א שלום עליך!

ניכר שהוא ישן,

חובטו במקלו,

ורשות היתה לו לשרוף את כסותו.

והם אומרים: מה קול בערה?

קול בן לוי לוקה, ובגדיו נשרפין, שישן לו על משמר.

רבי אליעזר בן יעקב אומר:

פעם אחת מצאו את אחי אמי ישן, ושרפו את כסותו" (מידות א, ב).

אמר רבי חייא בר אבא:

כי מטי רבי יוחנן בהא מתניתא,

אמר: הכי אשריהם לראשונים שאפילו על אונס שינה עושין דין.

שלא על אונס שינה - על אחת כמה וכמה.

תניא:

"רבי אומר:

איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם?

יאהב את התוכחות,

שכל זמן שתוכחות בעולם - נחת רוח באה לעולם,

טובה וברכה באין לעולם,

ורעה מסתלקת מן העולם.

שנאמר: "ולמוכיחים ינעם,

ועליהם תבא ברכת טוב" (משלי כד, כה).

ויש אומרים: יחזיק באמונה יתירה

שנאמר: "עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי"¹⁹ וגו' (תהילים קא, ו).

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:

כל המוכיח את חברו לשם שמים - זוכה לחלקו של הקדוש ברוך הוא,

שנאמר: "מוכיח אדם אחרי"²⁰ (משלי כח, כג).

ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד

שנאמר: "הן ומצא ממחליק לשון" (משלי כח, כג).

¹⁹ עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ושרתני
²⁰ מוכיח אדם אחרי הן ומצא ממחליק לשון

"מִצְאוֹ נְעוּל - יוֹדֵעַ שֵׁישׁ שֵׁם אָדָם,
פְּתוּחַ - בִּידוּעַ שְׁאִין שֵׁם אָדָם.
יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפֵּג, וְנִתְחַמֵּם בְּנֶגֶד הַמְדוּרָה.
בָּא וְיָשֵׁב לוֹ אֶצֶל אַחִיו הַנְּהַנִּים עַד שֶׁהָיוּ שְׁעָרִים נִפְתָּחִים, יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ.
מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַרוֹם אֶת הַמִּזְבֵּחַ - מְשַׁכֵּם וְטוֹבֵל עַד שֶׁלֹּא יָבֵא הַמְמוֹנָה."

הָא גּוּפָא קִשְׂיָא:
אָמַרְתָּ: "מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַרוֹם אֶת הַמִּזְבֵּחַ מְשַׁכֵּם וְטוֹבֵל עַד שֶׁלֹּא יָבֵא הַמְמוֹנָה."
אֵלְמָא: לֹא בְּפִיִּים תִּלְיָא מִלְתָּא.
וְהֵדֵר תְּנִי: "יָבֵא וּפִיִּים" - אֵלְמָא: בְּפִיִּים תִּלְיָא מִלְתָּא!

אָמַר אַבְיִי:
לֹא קִשְׂיָא:
כָּאן - קוֹדֵם תִּקְנָה,
כָּאן - לְאַחַר תִּקְנָה.

דְּתַנּוּ:
"בְּרֵאשׁוֹנָה: כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְתַרוֹם אֶת הַמִּזְבֵּחַ - תוֹרֵם.
בְּזִמְנָן שֶׁהוּ מְרוּבִין - רְצִין וְעוֹלִין בְּכַבֵּשׁ, כָּל הַקּוֹדֵם אֶת חֲבִירוֹ בְּתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת זָכָה.
הָיוּ שְׁנַיִם שְׁוִין - הַמְמוֹנָה אוֹמֵר לָהֶם הַצְּבִיעוּ,
וּמָה הֵן מוֹצִיאִין? אַחַת אוֹ שְׁתַּיִם וְאִין מוֹצִיאִין גּוֹדֵל בְּמִקְדָּשׁ.
מַעֲשֵׂה שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶן שְׁוִין, רְצִין עוֹלִין בְּכַבֵּשׁ, וְדַחֵף אֶחָד מֵהֶם אֶת חֲבִירוֹ וְנִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ,
וּבְשָׂרָאוּ בֵּית דִּין שֶׁהָיוּ בְּאִים לִידֵי סַבְּנָה -
הִתְקִינוּ: שֶׁלֹּא יִהְיוּ תוֹרְמִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ אֶלָּא בְּפִיִּים" (יומא כב.).

רַבָּא אָמַר:
אִידִי וְאִידִי לְאַחַר תִּקְנָה,
וְהִכִּי קִתְּנִי: מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְבֹא וּלְפִיִּים מְשַׁכֵּם וְטוֹבֵל עַד שֶׁלֹּא יָבֵא הַמְמוֹנָה.

12. כח, א-ב

המפרט

מתני' נטל את המפתח. מתחת הטבלא של שיש ולא היה פותח שערי עזרה עד שיעלה עמוד השחר אלא נוטל את המפתח ופותח את הפשפש פתח קטן שהיה בשער הך סתמא ר' יהודה דמדות דאמר פתח קטן היה לו שבו נכנסין לבלוש את העזרה: **נכנס מביית המוקד לעזרה.** דרך בית המוקד: **נכנסו אחריו כהנים ושתי אבוקות של אור בידן.** נחלקו מאותן כהנים שתי כיתות מהם היו יורדים דרך צפון שבית המוקד היה בצפון: **אלו הולכין באכסדרה.** כל סביב העזרה מארבע רוחותיה עשו אכסדראות על גבי עמודים לעמוד תחתיהן ולהצניע כלים ובגמי' פריד ומי היו אכסדראות בעזרה דסייד דאותו בנין של עץ היה לכך היה מקשי: **אלו הולכים.** תחת אכסדראות של העזרה בצד מזרח ואלו דרך מערב עד שהגיעו למזרח אצל חביריהם למקום עושה חביתים דלשכת עושה חביתים הוה בעזרה כדאמר במנחות (דף צו.) דלישתן ועריכתן צריך לעשות בפנים ובמזרח היתה כדתנן במסכת מדות (דף לד.): **הגיעו אלו [ואלו] אמרו שלום הכל שלום.** לא חסרנו דבר: שלום כפל לשון: **העמידו.** מאותן כהנים עושי חביתים לעשות חביתים להחם חמין לרבוכה:

מי שזכה לתרום את המזבח תוא יתרום את המזבח. וכיצד סדר עשייתן אומר לו הזהר שלא תגע בכלי שאף ע"פ שהוא יודע בדבר צריך להזהירו שהוא יחא הולך יחיד ושמא ישכח ויגע ומתוך שמזהירין אותו הוא נזהר: **עד שיקדש ידיו ורגליו מן הכיור.** דלינה פוסלת (מן) קידוש ידים ורגלים וצריך לחזור ולקדש: **והרי המחטה.** כל זה היה אומר לו הרי המחטה נתונה בזוית בין הכבש למזבח למערבו של כבש כלומר באכסדרון היא נתונה ממוצעת בין כבש למזבח בזוית הכבש היא נתונה אצל מקום שכלה הכבש דהיינו בין הכבש ולמזבח: **ואיו אדם נכנס עמו.** שבין אולם למזבח אין אדם יכול ליכנס (בהן) אלא בשעת עבודה וכי היכי דאדם אסור ליכנס בין אולם למזבח הכי הוא דאסור ליכנס בין אולם לכבש דכבש הוא כמזבח לכל דבר: **ולא נר בידו.** לפי שהולך יחיד: **אלא מהלך לאור המערכה ולא היו רואין אותו.** לפי שהי' מצד אחר של כבש במזרחו דהא גובה הכבש שהוא גובה הרבה אמות היה מפסיק:

ולא שומעין את קולו. מפני שר"ל עד שהיו שומעין את הקול וכו' תני ולא היו שומעין את קולו: **עד שהיו שומעין קול העץ שעשה בן קטין מוכני לכיור.** לגלגל שכבר שקעוהו מבערב כדי שלא יפסלו מימיו והשתא מעלהו כדי לקדש בו וכשמעלהו נשמע קול העץ דמי כיור נפסלין בשקיעת החמה ואיכא למי"ד בזבחים (דף כא.): דעכשיו משקען והתם מפרש שפיר:

מתניתי

נטל את המפתח ופתח את הפשפש,

ונכנס מביית המוקד לעזרה,

ונכנסו הכהנים אחריו, ושתי אבוקות של אור בידם.

נחלקו לשתי כיתות: אלו מהלכין באכסדרה דרך מזרח,

ואלו מהלכין באכסדרה דרך מערב.

היו בודקין והולכים עד שמגיעים למקום עושי חביתים.

הגיעו, אלו ואלו אמרו: שלום? הכל שלום.

העמידו עושי חביתים לעשות חביתים.

מי שזכה לתרום את המזבח - הוא יתרום.

והם אומרים: הוי זהיר שלא תגע בכלי, עד שתקדש ידיו ורגליו מן הכיור.

והרי המחטה נתונה במקצוע בין הכבש למזבח במערבו של כבש.

אין אדם נכנס עמו,

ולא נר בידו,

אלא מהלך לאור המערכה.

לא היו רואין אותו,

ולא היו שומעין את קולו,

כהב,

עד שהיו שומעין קול העץ שעשה בן קטין מוכני לכיור - והן אומרים: "הגיע עת".

קידש ידיו ורגליו מן הכיור.

נטל מחתת הכסף, ועלה לראש המזבח, פינה את הגחלים אילך ואילך,

חותה את המאוכלות הפנימיות,

וירד, הגיע לרצפה, הפך פניו לצפון,

הולך במזרחו של כבש כעשר אמות.

צבר את הגחלים על גבי הרצפה, רחוק מן הכבש שלשה טפחים,

מקום שנותנים: מוראת העוף,

ודישון מזבח הפנימי,

ודישון המנורה.

גמרא

ומי הוּו אכסדראות בעזרה!?

והא תניא:

"רבי אליעזר בן יעקב אומר:

מנין שאין עושין אכסדראות בעזרה?

תלמוד לומר: "לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך"²¹ (דברים טז, כא)."

הכי קאמר: לא תטע לך אשרה,

לא תטע לך כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך!

אמר רב חסדא:

באכסדראות של בנין.

והן אומרין הגיע עת. לקדש קידש ידיו ורגליו מן הכיור ומפרש בזבחים (דף יט.): כיצד הוא מקדש מניח ידו הימנית וע"ג רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית ושופך מים ומקדש: **נטל מחתת של כסף ועלה ליאש המזבח.** דרך מזרחו של כבש באמה של כבש הסמוכות לצד מזרח הכבש ארכו שלשים ושתיים ורחבו ט"ז והוא היה באמצע המזבח נמצא משך המזבח מצד מזרח חוץ לכבש שמונה אמות ומצד מערב חוץ לכבש ח' אמות שהרי המזבח ל"ב אמות: **ופינה את הגחלים אילך ואילך וחותה מן המאוכלות הפנימיות.** מאותן גחלים שנתאלכו ונעשו גחלים דקים דהוו דשן דאשר תאכל האש כתיב. הכי גרסינן מן המאוכלות הפנימיות אבל גבי גחלי יום הכיפורים לא גרסינן מאוכלות אלא הכי גרסינן חתה וירד דהתם בעינן גחלים גמורים והכא בעינן דשן והא דבעינן הכא מאוכלות משום דנעשו דשן בעינן: **וירד.** ממזרחו של כבש דרך. כשבא אל המזבח בה ישוב: **הגיע לרצפה.** למקום שכלה הכבש: **הפך פניו לצפון.** כלומר לא היה מהלך כדרכו דרך מזרח ויוצא חוץ לעזרה אלא הופך פניו לצפון המזרח דהיינו דרום המזבח: **והולך במזרחו של כבש.** אצל הכבש בקרקע עזרה סמוך לכבש והלך כעשרה אמות (בקרקע עזרה) מן (רגל) הכבש ועדיין רחוק הוא [מקום הדשן] מן המזבח כ' אמות דשלשים אמות היה הכבש תופס בקרקע עזרה (והלך כעשר אמות מן הכבש ועדיין רחוק הוא מן המזבח עשרים) אליבא דמי"ד לא היה לה יסוד למזבח כלל וקורן דרומית מזרחית לא היה לה יסוד ופליגי בה בזבחים (דף נד.) יש אומרים לא היה להם יסוד ליתן דמים על אותו יסוד אבל יסוד היה למזבח ואליביה היה הכבש תופס בקרקע עזרה ל' והא דתנן הכבש שלשים ושתיים שהיה מתפשט עדיין ב' אמות למעלה על אמה יסוד ועל אמה סובב הרי שלשים ושתיים ואיכא למי"ד לא היה לו יסוד כלל ואליביה תופס הכבש בקרקע עזרה ושתיים ואחת ומתפשט עדיין אמה אחת על הסובב הרי בין הכל ל"ב: **צבר הגחלים ע"ג הרצפה רחוק מן הכבש ג' טפחים.** צבר דכתיב ושמו ואמרין ושמו שלא יפזר וא"ת הא בעינן ושמו אצל המזבח ונהי דכבש כמזבח לכל מילי מי"מ היה לנו לקרבו אצל המזבח ועדיין הוא רחוק מן המזבח עשרים אמות אמר לי רבי דמיהשליך דכתיב במוראה ונוצה דייקנן דכתיב במוראה ונוצה (ויקרא א) והשליך אותה אצל המזבח קדמה וקיס להו לרבנן דלא מיקרי השלכה פחות מעשרים אמות ושיעור ח' אמות רוחב דעולת העוף היא נעשית על קרן דרומית מזרחית הילכך מניח את הדשן רחוק מן המזבח עשרים אמות מקום שנותנין שם מוראה ונוצה ודישון מזבח הפנימי ודישון המנורה וכל אלו נבלעים במקומן אבל תרומת הדשן נ"ל דלא היתה נבלעת מדאמרין ביומא (דף כא.) עשרה נסים נעשו לאבותינו כו' ופרכינן ותו ליכא והאמר אביי מוראת העוף ודישון מזבח הפנימי ודישון המנורה נבלעין במקומן ואם איתא דתרומת הדשן כמו כן נבלעת ה"ל לאחשבה ואמרין בכריתות (דף ו.) ושמו מלמד שטעונין גניזה דאסור ליהנות מתרומת הדשן: **גמ' ומי הוּו אכסדראות בעזרה.** השתא קא סלקא דעתך אכסדראות של עץ היו ולכך פריך ומי הוּו אכסדראות כו' בעזרה: **אמי רב חסדא באכסדראות של בנין.** עמודים של אבן היו בעזרה סביב חומת העזרה ועל העמודים נתונים פריק מיהו ותרואות:

²¹ לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך אשר תעשה לך

13. כח, ב

"היו בודקין והולכין עד שמגיעים למקום עושי חביתים".

למימרא: דחביתין הוו קדימי?!

והתניא:

"מנין שאין דבר קודם לתמיד של שחר?"

תלמוד לומר: "וערף עליה העולה"²² (ויקרא ו, ה).

ואמר רבה:

העולה עולה ראשונה!

אמר רב יהודה:

להחם חמין לרביקה.

המפרש

למימרא דחביתים הוו קדמי. מדקתני לעשות חביתים מכלל דהשתא הוו מקטרי להו על גבי המזבח: והתניא מנין שלא יהא דבר קודם לתמיד. דבר הקובעו גבי מזבח לא יקדום לתמיד של שחר הקרב כמו כן על גבי המזבח כו': להחם חמין לרביקה. דמותר להחם חמין לעסוק בה וכשמגיע זמן הקטרתם לאחר שיקריבו אברי תמיד יקטיר כמו כן את החביתים:

הדרן עלך בשלשה מקומות

²² והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה ובער עליה הפהו עצים במקור במקור וערף עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים

מסכת תמיד פרק ב' - "ראוהו אָחיו"

1. כח, ב - כט, ב

המפרש

מתני' ראוהו אחיו שירד. אסדרא דלעיל קאי לאחר שתרם את הדשן וירד מן הכבש אז נתקרב אצלם אצל רוח שהם עומדים: מיד יצו אחריו וקדשו ידיהם ורגליהם מן הכיור. הואיל ורצו לקדש ידיהם ורגליהם כמו כן לצורך עבודה רשאים ללכת בין אולם ולמזבח: נטלו את המגורפות. יעים להסיר את הדשן ולפנותו לתפוח: את הצינורות. מזלגות להסיר את האברים: ועלו לראש המזבח. וקודם תרומת הדשן לא היו יכולים לעשות לפי שצריך להרים תרומת הדשן קודם שיפנו את הדשן לתפוח: האברים והפזרים והחלבים שלא נתעכלו מבערב. שלא נשרפו ונעשו דשן: סולקין אותן לצידי מזבח. כמו מסלקין לצידי מזבח: סודרן בכבש. כדי שלא יפסלו בלינה שאין יכולין להקטירן עד לאחר שיקטירו אברי תמיד ואם לא סודרן על המזבח היו נפסלין בלינה ואמרינן בזבחים בפי המזבח (דף פז). דאין לינה במזבח וכבש הרי הוא כמזבח לכל דבר צדי מזבח נראה לרבי מקום שהוא פנוי ואם אין (מן) הצדדין מחזקין סודרין אותם בסובב או על גבי הכבש ולאחר שיסדרו את המערכות יחזירו את האברים על המערכה ויציתו בה האור: החלו. התחילו לעלות את האפר על גבי התפוח: באמצע מזבח פעמים היה עליו שלש מאות כור: תפוח. צבור האפר שבאמצע המזבח שהיו שורפין אפר על גבי מערכה ומעלין אותם שם וזהו נוי של מזבח והוא נקרא תפוח על שם שהיה עגול כתפוח וחבירו במסכת עבודה זרה (דף נה). אף על פי שנוטל בידו ונותן לתפוח צבור הענבים שבתוך הגת קרי תפוח וכשהיה רבה כל כך שלא היו יכולין לסדר המערכות כדאמרינן לקמן וראשי גזרין הפנימיות נוגעים בתפוח היו מוציאין אותם לחוץ כדכתיב והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה (ויקרא ו): וביגלים לא היו מדשניו אותו. כמו ודשנו את המזבח (במדבר ד) לא היו מוציאין אותו חוץ מן המזבח אף על פי שמזיק להם הדשן בסידור המערכה: מפני שהוא נוי למזבח. כשיש עליו דשן הרבה כדאמרן בעלמא (פסחים דף סה:) שבת הוא לבני אהרן שמהלכין עד ארכובותיהם בדם כך שבת כשיש עליו דשן הרבה ונראה שלא עומד המזבח בטל:

מתניתין

ראוהו אָחיו שירד, והם רצים ובאים. מהרו וקדשו ידיהם ורגליהם מן הכיור. נטלו את המגורפות, ואת הצינורות, ועלו לראש המזבח. האברים, והפזרים שלא נתעכלו מבערב - סולקין אותן על צדי המזבח, אם אין צדדים מחזיקין - סודרים אותם בסובב על הכבש. החלו מעלין באפר על גב תפוח, תפוח היה באמצע המזבח. פעמים שהיו עליו כשלוש מאות כור, ובגגלים לא היו מדשנין אותו מפני שהוא נוי למזבח, ומימינו^א לא נתעצל הנהן מלהוציא את הדשן.

כט, א

החלו מעלין בגזירין לסדר את המערכה. וכי כל העצים נשרין למערכה? הן, כל העצים נשרין למערכה, חוץ משל: גפן, ושל זית.

אבל באלו היו רגילין במרביות: של תאנה, של אגוז, ושל עץ שמן.

סידר את המערכה גדולה מזרחה, וחדיתה מזרחה. וראשי גזירין הפנימים היו נוגעין בתפוח. וריח היה בין הגזירים, שהיו מציתים את האליתא משם.

בררו משם עצי תאנה יפים, סידר את המערכה שניה לקטורת מכנגד קרו מערבית דרומית, משוך מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות, בעומד, חמש סאין גחלים, ובשבת בעומד, שמונה סאין גחלים. ששם היו נותנים שני ביכי לבונה של לחם הפנים. האברים והפזרים שלא נתעכלו מבערב - מחזירין אותן למערכה. והציתו שתי מערכות באש. ירדו, ובאו להם ללשכת הגזית.

גמרא

אמר רבא: גוזמא.

"השקו את התמיד בכוס של זֶהב" (תמיד ל).

אמר רבא: גוזמא.

אמר רבי אמי:

דברה תורה - לשון הבאי.

דברו נביאים - לשון הבאי.

דברו חכמים - לשון הבאי.

המפרט

לא נתעצל כהן מלהוציא את הדשן. אע"ג דנוי הוא למזבח כשיש עליו דשן הרבה אפ"ה כשהגיע העת לפנות את הדשן לא נתעצל כהן להוציא את הדשן מי שמוטל עליו לעשות: **החלו מעליו בגזירין**. לאחר שהסירו האפר ונתנוהו לתפוח שבאמצע המזבח והיה מקום המערכה פנוי לקח גזרי עצים חתוכין ובדוקין ממום דאמרין כל עץ שנמצא בו תולעת פסול לגבי המזבח: והשתא שואל ומשיב לעצמו וכי כל העצים כשרים הן: **כל העצים כשרים**. כלומר רוב עצים כשרים: **חוץ משל זית ושל גפן**. בגמ' מפרש טעמא: **וא על פי שרוב עצים כשרים באלו רגילין במורבויות**. חריות וענפים לפי ששורפים יותר ואין מעלין עשן אבל אילנות זקנים אינן נוחין לישרף כמו אילנות בחורים א"נ לית בהו קשרים בבחורים כמו בזקנים: **עצי שמן**. עצים שדולקין כמו נר: **סידר את המערכה גדולה**. אותו שזכה בתרומת הדשן כדמוכח ביומא (דף כב.) דתנן התם מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ובשני גזירין והא דקתני לעיל החלו מעלין בגזירין הם מסייעין לו שהיו מעלים את העצים והוא היה מסדרן: **מזרחה**. כלפי מזרח היה מסדר שהרי התפוח היה באמצע המזבח והוא לא היה מסדר העצים בצד מזבח הפנימי מערבית אלא ברוח מזרחית של המזבח דרך ביאתו למזבח: **וחזיתה למזרחה**. מראה היה עושה למערכה כמין חלון גבי מזרח שתהא הרוח מנשבת בו הרוח בא דרך שער מזרח ומנשב שם: **וראשי הגזירין**. העצים הפנימיים נוגעין בתפוח שהוא באמצע המזבח: **וריוח היה בין הגזירים**. בין סידרי העצים היו (העצים) מניחין ריוח: **שהיו מציתין האליתא**. עצים דקין משם דרך אותו ריוח ונדלקים הגדולים על ידי הקטנים והצתת האליתא נפקא לן (יומא דף כד.) מוערכו עצים על האש דהכי קאמר ונתנו בני אהרן הכהנים אש על המזבח ואח"כ וערכו עצים דקין על האש: **ברדו משם עצי תאנים יפים**. לפי שהיו צריכים עכשיו לגחלים ולישאם על המזבח הפנימי ולהקטיר שם קטרת היו בוררים יפים שיעשו גחלים טובים ולא אפר: **המערכה**. של קטרת אחר סידור מערכה גדולה כדמוכח ביומא בשמעתיה דאביי (דף לג.) וביומא מפיק דבעינן שתי מערכות אחת לאברים ואחת לקטרת ותרווייהו על המזבח החיצון דקאמרין על מוקדה זו מערכה גדולה ואש על המזבח תוקד בו זו מערכה שניה של קטרת: **כנגד קרן דרומית מערבית**. של מזבח החיצון ומשודך לצד צפון להרחיקו מן הקרן ד' אמות דקסבר האי תנא כוליה מזבח בצפון ואין מן המזבח נגד הפתח אלא חמש אמות שהרי ההיכל ממוצע ועומד באמצע העזרה וי' אמות פתחו של היכל יש מאותן עשר אמות חמש מן הדרום וחמש מן הצפון הרי חמש אמות מן המזבח נגד חמש אמות צפונית פתחו של היכל וארבע אמות שרוצה להרחיק מן הקרן מערבית ורוצה להמשיך אותו על קרן דרומית לפי שבאותן ארבע אמות אי אתה יכול לסדר המערכה לפי שהם אמה יסוד ואמה סובב ואמה קרנות ואמה הילוך רגלי כהנים סביב המערכה דקודם שתבא אצל המערכה שתוכל לסדר המערכה כלפי המזבח ארבע אמות ולימדך שבאמה חמישית תסדר שגם אותה האמה עדיין היא נגד הפתח שאם תרחיק יותר מאותה אמה ותקרב יותר לצד צפון כגון באמה ששית או שביעית תו ליכא פתח ואנן בעינן שיעשה המערכה נגד פתח ההיכל דגמרו מגחלים של יום הכיפורים שנוטלין מן המזבח החיצון ובאותו צד שהוא לפני ה' דהיינו בקרן מערבית דכתיב ולקח מלא המחיתה גחלי אש מעל המזבח מלפני ה' ואמרין (יומא דף מה.) איזהו מזבח שמקצתו לפני ה' ואין כולו לפני ה' הוי אומר זה המזבח החיצון וכתיב ביה לפני ה' דכל הנוטל מחיצון מבחוץ לינתן פנימי בפנים אין נוטל אלא בסמוך שאין לפניו סמוך הימנו בצד שהוא כנגד הפתח שאין קרוב לפתח יותר מאותו הצד: **בעומד ה' סאין**. גחלים לפי אומד חמש סאין גחלים היו נותנין שם עצים כך שיערו לחתות בתוכו בראש המזבח כשהוא חול מחתה של ארבעה קבין בריוח ולכך צריך שני כלים לפי שלא היה חותה בשל זהב כדאמר ביומא (דף מד.) שהתורה חסה על ממונן של ישראל ובכלי של כסף שהיה חותה לא היה יכול להכניס הגחלים בפנים דגנאי הוא להכניס כלי כסף בפנים שאין עניות במקום עשירות וגם צריך שיהא אותו שמכניס בפנים קטן יותר לפי שלא היה יכול לערות אותו של כסף בשל זהב שלא יפלו מן הגחלים לארץ הילכך חותה בשל ארבע קבין ומערה בשל שלשה קבין והיינו דתנן לקמן נתפזר ממנו כקב גחלים מכבדן לאמה וצריך להכניס כלי מלא בפנים דכתיב (ויקרא טז) ולקח מלא המחיתה גחלי אש וגו': **ובשבת**. שצריך להקטיר באותו מערכה שני בזיכי לבונה מוסיפין שלש סאין בעומד שמונה סאין: **ששם נותנין בזיכי לבונה**. ולהקטיר הזיכין במערכה גדולה א"א דמפרשינן בזבחים (דף נח.) דכל הנוטל בפנים ליתנן בחוץ אינו נותן אלא בסמוך שאין לפניו גמירין ומשירים והכי פ"י כל דבר הניטל מבפנים כגון בזיכי לבונה כדי לתת על המזבח החיצון אינו נותן על מזבח החיצון אלא באותה קרן שהוא סמוך לפניו שאין לו קרן סמוך יותר ממנו וטעמא מאי דגמירין משירים שירי דמים הפנימיים שניתנין על יסוד מערבית דכתיב אל יסוד מזבח (החיצון) העולה אשר פתח אהל מועד: **האברים והפדרים שלא נתעכלו מבערב**. שאמרנו למעלה שהם סדורים על הכבש מחזירין למערכה נראה לי לאחר שהקטירו אברי תמיד דאין שום דבר יכולין להקטיר במערכה זו קודם אברי התמיד דכתיב (ויקרא ו) וערך עליה העולה עולה ראשונה ובמסכת יומא אמרין מנין לאברים ופדרים שלא נתעכלו מבערב שסודרין אותן ע"ג האש כדי שלא יפסלו בלינה ואחר מערכה גדולה יסדרם ויקטירם שנאמר (שם) אשר תאכל האש את העולה על המזבח כלומר דבר שהתחיל האש לאכול מבערב העולה על המזבח שם אותו על העולה אברי תמיד על המזבח במערבו שלו בסוף פרק טרף בקלפי (יומא מה.) וביומא מפרש בשמעתיה דאביי (דף לג.) דאחר שסידרו שתי מערכות בא עוד אותו כהן שזכה שסידר את המערכה ומסדר שני גזירי עצים דאמרין מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ובשני גזירי עצים ואחר סידור שני גזירי עצים ודישון מזבח הזהב והטבת ה' נרות ודם התמיד כ"י כדרך שהם סדורין לשם הם נעשים: **הציתו שתי מערכות באש**. לאחר שסידרו שני גזירי עצים: **ירדו ובאו להם ללשכת הגזית**. שהיא קרובה לעזרה להטיל פייסות וטעמא כאשר פירשתי לעיל שלא היו יכולים לפייס בעזרה לכך צריכים ללכת ללשכת הגזית שהיא חציה קדש וחציה חול ומפייסין במקום המקודש דכתיב בבית אלהים נהלך ברגש (תהלים נה.): **גמ' אמר רבא גוזמא**. אש שלש מאות כור כלומר מילתא בעלמא הוא דקאי ולא דוקא דמעולם לא הגיע לשלש מאות כור דמקום המערכה לא היתה יכולה להחזיק שלש מאות כור: **השקו את התמיד בכוס של זהב**. משנה היא לקמן שמשקין את התמיד כדי שיהא נוו להפשיט ומשום גוזמא נקט הא: **דברה תורה לשון הבאי**. כאדם שרוצה לחזק דבריו

המפרש

אבל התם איו עניות במקום עשירות. ולא גוזמא דכל מעשיהם בעושר ובשררה: גפן של זהב היתה עומדת על ראש ההיכל. דבר של זהב העשוי כמין גפן ומודלה על גבי כלונסות של ארז כעין דליות של גפן מגביהין אותה על גבי עמודין של ארז ולא עברו אלא תטע לך אשרה כל עץ (דברים טז) דזה אינו בנין: וכל מי שמתנדב עלה או גרגיר או אשכול. של זהב מביא ותולה בה: שלש מאות כהנים לפנותה. גוזמא היא דאם היתה טעונה כל כך שצריכה שלש מאות כהנים לפנותה תשבר וכל כך לא היו ממתנינים: פרוכת עוביה טפח ועל שבעים ושתים נימין. לייצ"ש נארגת: ועל כל נימא ונימא עשרים וארבע חוטיין. שזורין מחוברין יחד וביומא (דף עא:): נפקא לן מקרא דכל חוט כפול ששה כל מקום שנאמר שש ללמדך שיהא החוט כפול ששה: ארכה ארבעים אמות. גובה הפרוכת ארבעים אמה ורחבה עשרים אמה להבדיל בין ההיכל לקדשי קדשים כדכתיבי (שמות והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים וכדמוכח בתוספתא דבאותו פרוכת שפרוסה שמה מיירי וחלל ההיכל כלומר וגובהו היה ארבעים אמה כדמוכח במסכת מדות (דף לו.) שגובה ההיכל ארבעים ורחבו עשרים: ומשמונים ושתים ריבוא היתה נעשית. נערות שלא באו עדיין לכלל נדות מתעסקות בה שרוצים לעסוק בה בטהרה וכדאמרינן בעלמא נשים האורגות בפרוכת נוטלות שכרן מתרומת הלשכה: ושתים עושים בכל שנה ושנה שצריך ב' פרוכות כנגד אמה טרקסין שבבית שני לא יכלו לעשות אמה טרקסין כדמוכח בבבא בתרא בתחלתו (דף ג.) לכך עשו שתי פרוכות ותופסין השתי פרוכות אמה שהיו מתעסקין בכל שנה ונוטלין אלו מן הפתח ומניחין אחרים כנגד הפתח: ושלש מאות כהנים מטבילין אותה נראה לר' לאחר עשייתה לפי שאי אפשר לאורגן בטהרה שלא תהא נדה אחת מן הנשים האורגות בה ושמא פירסה נדה ולא אדעתה הילכך מטבילין אותה קודם שיפרשוהו נגד הפתח והשתא לפי מה שפירשתי אפרש כל סדר הפרוכת מתחלתו ועד סופו לשון אחר ארכה ארבעים אמה ורחבה עשרים אמה ושתים עושים בכל שנה ושנה ב' פרוכות גובהן ורחבן כשיעור זה להבדיל בין קדשי הקדשים להיכל שהיה גובה ההיכל חללו כדמפרש במסכת מדות ושתים פרוכות היו שם כנגד אמה טרקסין שבבית שני לא יכלו לעשות אמה טרקסין להבדיל שם לפי שהיה גבוה יותר ממנא אמה וחומה רחבה אמה אינה יכולה לסבול חומה גבוהה כל כך ולהרחיב החומה אי אפשר דהכל בכתב לכן עשו שתי פרוכות להחזיק האמה ואין נראה לי לומר שאותן שתי פרוכות היה כל אחד עוביו טפח לפי שצריך הכהן להלך בין אותן שתי פרוכות ואם היה עביין טפחיים אי"כ לא היה ביניהן אלא שלשה טפחים וברחב שלש טפחים לא היה יכול להלך הילכך נראה לי כמו שפירשתי:

"דברה תורה - לשון הבאי".
 דכתיב: "ערים גדולות ובצורות בשמים" ²³ (דברים א, כח).
 בשמים סלקא דעתך?!
 אלא גוזמא.
 "דברו חכמים - לשון הבאי".
 הא דאמרן: תפוח, והשקו את התמיד בכוס של זהב.
 "דברו נביאים - לשון הבאי".
 דכתיב: "והעם מחללים בחללים ותבקע הארץ בקולם" ²⁴ (מלכים א' א, מ).

אמר רבי ינאי בר נחמני אמר שמואל:
 בשלשה מקומות דברו חכמים בלשון הבאי,
 ואלו הן: תפוח,
 גפן,
 ופרכת.
 לאפוקי מדרבא,
 דתנן:
 "השקו את התמיד בכוס של זהב" (תמיד ל.).
 ואמר רבא:
 גוזמא.
 קא משמע לן: הני - אין, התם - לא!
 אין עניות במקום עשירות.

תפוח - הא דאמרן.
 גפן - דתנאי:
 "גפן זהב היתה עומדת על פתח ההיכל,
 ומודלה על גבי כלונסות,
 וכל מי שמתנדב: עלה,
 או גרגיר,
 או אשכול - מביא ותולה בה.
 אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:
 מעשה היה ונמנו עליה שלש מאות כהנים לפנותה" (מידות ג, ח).

כטב,

פרוכת - דתנן:
 "רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן:
 פרוכת עביה טפח,
 על שבעים ושתים נימין נארגת,
 ועל כל נימא ונימא עשרים וארבעה חוטיין,
 ארבה - ארבעים אמה,
 ורחבה - עשרים אמה,
 ומשמונים ושתים ריבוא נעשית,
 ושתים עושין בכל שנה ושנה
 ושלש מאות כהנים מטבילין אותה" (שקלים ח, ה).

²³ אנה אנהו עלים אחינו המסו את לבבנו לאמר עם גדול ורם ממנו ערים גדלות ובצורות בשמים וגם בני ענקים ראינו שם
²⁴ ועלו כל העם אחריו והעם מחללים בחללים ושמחים שמחה גדולה ותבקע הארץ בקולם

2. כט, ב - ל, א

המפרש

הני מאי טעמא. מפני מה אין מביאין של זית ושל גפן: אמר רב פפא משום דקטירי. כלומר יש בהן קשרים ובשביל הקשרים אין שורפים יפה ומעלין עשן. דרך קשר להיותו כל שעה לח ואינו שורף יפה ומעלה עשן ואין זה מודו של מקום להעלות עצים שאין שורפים יפה למזבח וראיה לדבר דאמרי' בפסחים בפרק כיצד צולין בתחלתו (דף עד.) כיון דאית ביה קיטרי מפקי מיא ואמרינן בעלמא (תענית כה: ב"ק פא. ב"ב פ: פ) בקנים ובגפנים מן הפקק ולמעלה קשרי: רב אחא בר יעקב אמר משום ישוב ארץ ישראל. ודאי טעמא קאמר דמשום קשרים הם פסולים אלא אפי' בלא טעם קשרים בשביל דבר אחר היו מניחין ואיזהו משום ישוב ארץ ישראל שאם ישרפו הזיתים והגפנים לא ימצאו יין לשתות ושמן לסוך ותחרב ארץ ישראל ונפקא מיניה לדידי דאית לי דמשום תקנת ישוב מניחין כמו כן כמו שמניחין בשביל הקשרים דהא דקתני מתניתין דהיו מביאין מורביות של תאנה בתאנה דלא עבדא פירי וכדמפרש רחבה וכו' אבל בשאר תאנות שהיו עושין פירות לא היו מביאין משום ישוב אפי' אבל רב פפא לית ליה ישוב ארץ ישראל בכל תאנות שבעולם לא שנה עבדא פירי לא שנה לא עבדא מביאין וכמו שפירשתי אני צריך לומר דכולי עלמא אית להו טעם קשרים דהא ברייתא דלקמן שמביא השי"ס מוכחא דליכא לפרושי אלא בשביל קשרים ולקמן אפרשנה: הכי גרסינן לה בתורת כהנים על העצים אשר על האש עצים נתונים להיות אש וכי כל העצים כשרים היו הן כל העצים כשרים היו חוץ משל זית ושל גפן ר' אליעזר מוסיף אף של מייש ושל אלון ושל דקל ושל חרוב ושל שקמה אבל באלו רגילין במורביות של תאנה ושל אגוז ושל עץ שמן והכי פירושו על העצים אשר על האש ואיזה עצים שניתוכו ממהרה ונעשין אש: דוקרי. קני כמו מורביות דמתני' קנים הדוקרין שעדיין האילן בחור ולא גדלו בו ענפים כי אם שטים ושלש ובשביל שהוא בחור הוא שורף מהר: דלא קטירי ואזלי ומיקטיר. שאין בהן קשר ואיזה קשר שלא הלך הקשר בפנים בתוך העצים דתנא קמא לא פסיל ליה אפי"כ הלך הקשר בפנים ובקיאין היו בדבר: וכי כל העצים כשרים היו כמו שפירשנו במתני': חוץ משל גפן ושל זית. שאפילו בחירותן יש בהן קשרים: ר' אליעזר מוסיף. לאיסורא אף של מייש ושל אלון כו' ואזיל ומפרש פלוגתא. אלא באלו היו רגילים מילתא דתייק נמי הוא אלא ר' אליעזר אפסקיה: בשלמא למאן דאמר. דמפרש טעם האיסור בשביל קשרים ולא משום תקנת ישוב ארץ ישראל סבר דבהא פליגי תי"ק דאסר של זית ושל גפן ולא יותר קסבר של זית ושל גפן הקשר הולך עד פנים הילכך לא מייתי אבל של מייש ושל אלון ושל חרוב ושל שקמה ושל דקל הקשר אינו אלא בחוץ אבל בפנים אינו הילכך מייתנין ור' אליעזר סבר כיון דקטירי מבראי לא מייתנין וראיה לדברי דכל אלו יש בהם קשרים מדפרכינן על אותה המשנה דכיצד צולין את הפסח מביא שפוד של רמון תוחבו לתוך פיו ופריך ונייתי של אלון ושל דקל וחרוב ושקמה ומתריצין משום דאית בהו קיטרי ומפקי מיא שמעינן התם דכל אלו אית בהו קיטרי ואעי"ג דפרכינן התם ונייתו תאנה ומתריצין תאנה נמי אגב דמחלחלא מפיק מיא פירוש מי שיש בו מוח בפנים כמו עץ של ערבה ושל אגוז אפילו הכי גבי עצי מערכה הם כשרים דהתם היינו טעמא גבי פסח אין דרך לשפוד לחותכו לשנים אלא מניחין אותו עגול כמו שהוא גדל ביער ואז הוא טוב לשפוד הילכך אם היינו צולין בו פסח יבא הדבר לידי קלקול אבל גבי עצי מזבח דרך בני אדם לחתוך עצים העומדים לשריפה לשנים בשביל שישרף יותר הלכך כשיחתכם לשנים (יוסר) [קתן] את המוח שמבפנים וכן יעשה בעצי אגוז: אלא למאן דאמר משום ישוב ארץ ישראל. שמפרש טעם האיסור כמו כן בשביל ישוב ארץ ישראל אפי"כ הוא לדבריו היאך שונה תנא קמא עצי דקל שהרי תנא קמא לא אסר אלא של זית ושל גפן ועכשוי ליכא לפרושי דרב אחא בר יעקב לית ליה איסור משום קשרים דאי לית ליה היה לו להשי"ס להקשות אלא למי"ד משום ישוב ארץ ישראל במאי פליגי אלא ודאי אית ליה טעם קיטרי: וליטעמיך. דמותבת ליה מברייתא דתורת כהנים אמאי לא אותבת מתתני' דקתני דבתאנה היו רגילין וכי לית בהו משום ישוב ארץ ישראל בתמיה: אלא מאי טעם. לא אותבת לי דסברת דבתאנה דלא עבדא פירי מיירי אליבא דרב אחא בר יעקב כי מקשת לי נמי מדקל תריץ בדקל דלא עבדא פירי דלית ביה תקנת ישוב דלשריפה הוא עומד והמקשה היה סבור דאיכא הרבה תאנים דלא עבדא פירי כמו דרחבה אבל בדקל ליכא והא דפריך מדקל ולא פריך מחרוב מי לית ביה משום ישוב ארץ ישראל דסבינא ליה דלא שייך איסור משום ישוב ארץ ישראל אלא בדקל ותאנה וזית וגפן המנויין בקרא דאגב דחשיבי מנאן הכתוב בשבח ארץ ישראל אבל בשאר פירות ליכא איסור משום ישוב ארץ ישראל: ומי איכא תאנה דלא עבדא פירי אין. הכי פירושו בשלמא מדקל לא מצינו להקשות בדקל לא היו רגילין אלא במתניתין אמרינן דבתאנה היו רגילין וכיון דבתאנה היו רגילין וכי עולין כל כך למצוא תאנים דלא עבדי פירי כמו שצריך למזבח: אין. ודאי יכולין הרבה למצוא שבשביל בניינן נמי הוה תאנתא דלא עבדי פירי כדרחבה: דאמר רחבה מייתי תאיני חיזורתא. תאנים לבנות אותן תאנים רעות הן נטעים של תאנים חיזורתא לוקחין כדי לנטוע כדמפרש:

"החלו מעלין בגזירין לסדר את המערכה וכו' כל העצים כשרין למערכה? הו, כל העצים כשרין למערכה, חוץ משל: גפן, ושל זית. אבל באלו היו רגילין במורביות: של תאנה, של אגוז, ושל עץ שמן."

הני מאי טעמא?

רב פפא אמר: משום דקטירי.

רב אחא בר יעקב אמר: משום ישוב דארץ ישראל.

מיתבי:

"על העצים אשר על האש" ²⁵ (ויקרא א, ח) - עצים הנתונים להיות אש.

ומאי ניהו?

דוקרי - שפירי ²⁶,

דלא קטירי ואזלי מקטר מתוכו.

וכי כל העצים כשרים למערכה?

הו, כל העצים כשרים חוץ מן זית וגפן.

אבל באלו היו רגילין, במורביות: של תאנה,

ושל אגוז,

ושל עץ שמן.

רבי אליעזר מוסיף אף: של מייש,

ושל אלון,

ושל דקל,

ושל חרוב,

ושל שקמה."

בשלמא למאן דאמר: "משום דקטירי" - בהא קמיפליגי:

דמר סבר: אף על גב דלא קטירי מגואי פיון דקטירי מבראי - לא מייתנין,

ומר סבר: פיון דלא קטירי מגואי, אף על גב דמבראי קטירי - מייתנין.

אלא למאן דאמר: "משום ישוב דארץ ישראל" -

דקל מי לית ביה משום ישוב דארץ ישראל?!

אמר לך:

ולייטעמיה, תאנה לית בה משום ישוב דארץ ישראל?

אלא מאי אית לך למימר? בתאנה דלא עבדיא פירא,

דקל נמי בדלא עבדי פירא!

ומי איכא תאנה דלא עבדיא פירא?!

אין, כדרחבה,

דאמר רחבה:

מייתי תאיני חיזורתא,

ושייפי להו בחבלא דצבתא דסריף עליה בורא,

וקברי היכא דמסיק ימא שירטון,

קורה - עבדא,

פירי - לא עבדא.

ותלת בריכי מינייהו - לא מחזקה להו גמלא.

לא,

²⁵ וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח

²⁶ שיטה מקובצת, רא"ש, רבינו גרשום. גירסת וילנא: שפוד

3. ל, א

"סִידֵר אֶת הַמַּעֲרָכָה גְדוֹלָה מְזַרְחָה, וְחִזִּיתָה מְזַרְחָה".

מאי טעמא?

רב הונא ורב חסדא:

חד אמר: כְּדִי שֶׁתְּהֵא הַרוּחַ מְנַשֶּׁבֶת בָּהּ.
וְחַד אָמַר: כְּדִי שֶׁיְהִי מְצִיתִין אֶת הָאֱלִיתָא מִשָּׁם.

מיתבי:

"רִיחַ הִיָּה בְּהוּ בֵּין הַגְּזִירִין,
שֶׁהִיוּ מְצִיתִין אֶת הָאֱלִיתָא מִשָּׁם" (משנתנו)!

אמר לך:

מקומות מקומות עבדי.

הדרן עלך ראוהו אחיו

ושייפי להו בחבלא דצבתא. כמו דצבתא מייתין במסכת עבודה זרה בסופה (דף עה:). בחבל העשוי מצורי דקל ושייף ליה לעץ עד שתסיר כל קליפתו וגם אם יש זרע גרעין בתוך הנטיעות תפילנו ושוב לא יבא שם פרי ובהכי משירין קליפתן ושמא עיי כך תועיל לו שלא תגדיל בו קליפה ומתוך כך לא יבא בו פרי דיפול דשריקה ביה בארעי זרע גרעין כמו שפירשתי: **וקברי ליה היכא דמסיק לה ימא שירטון.** באותו מקום שהים גדל ומתוך לחלוח המים לא ימות האילן שאם לא היה שם קבור ימות מתוך שאין בו קליפה: **קורה עבדא.** ומתוך שהוא אילן סרק ואין גדל בו פרי שמכחישין כחו גדול כל כך שראוי לקורות לעשות ממנו בנין אותן ענפים הדקין לוקחין לצורך המזבח. ותלת סיכי מינייהו ענפי לשון אחר בריכי: **לא מחזקה להו גמלא.** דף של גשר אינו יכול לסובלן מרוב גודלן. גמלא גשר כלומר הרבה הם גדולים כך נראה בעיני שינוי זה וכמו שברייתא שנויה בת"כ כגירסת הספרים אין אדם יכול ליישב: **מאי טעם.** חזיתה כלפי מזרח: **כדי שתהא הרוח מנשבת בו.** הרוח שיבא דרך שער מזרח: **וחד אמר שיהו מציתין את האליתא משם.** עצים דקים משימין באותו חזית והאש סמוך לו ונדלקים העצים גדולים על ידי עצים קטנים: **מקומות עבדי.** כלומר במקומות הרבה היו נותנין עצים כדי שישרפו עצי המערכה מכל צד ואיכא בינייהו דלמאן דאמר כדי שתהא הרוח מנשבת בו לא היו מציתין האליתא משם:

מסכת תמיד פרק ג' - "אמר להם הממונה"

1. ל, א

המפרש

מתני' אמר להם הממונה. לאחר שבאו ללשכת הגזית על הפייסות: **בואו והפיסו מי שוחט מי זורק**. כלומר בואו ונפיש מי ישחוט מי יזרוק ושלשה עשר פייסות יש כאן שחיטה זריקה וקבלה אותו הזורק והא המקבל וכן מוכח ביומא (ד' כה): דאמר קבל המקבל ובא לזרוק והכי תקון דקבלה תחלת זריקה היא ונאה למקבל שיהא זורק דישון מזבח הפנימי ודישון מנורה הרי ד' בהעלאת אברים לכבש ששה הרי י' פייסות הסולת והחביתין והיין הרי י"ג פייסות ואמרינן ביומא (שם) דלא היו מפייסין אלא בעבודה ראשונה בשחיטה וכהן שזכה בשחיטה י"ב אחיו הכהנים נמשכים עמו כלומר אותן שהן אצלו זה אחר זה כסדר שהיו נמשכין עמו זה כלאחר זה זה לדישון וזה למנורה כסדר שהן יושבין הן נמשכין לעבודה הראשון לעבודה ראשונה כגון זריקה והשני לדישון מזבח פנימי והג' למנורה כו' כסדר שהן סדורין במשנה ופייס אחד דלא היו מטילין כי אם פייס אחד דכיון שזכה ראשון בשחיטה כולן היושבין אצלו נמשכין אחריו כדאיתא ביומא (שם) דישון מזבח הפנימי והמנורה מעבודת התמיד חשיבא ליה הואיל דעם עבודת תמיד היא נעשית. מי שוחט ומי זורק ומי מדשן ואף על פי שסדר העבודה לא הוה כך כדאמר בסדר יומא בשמעתא דאביי (דף לג.) דאמר דישון מזבח הפנימי קודם לזריקת דם התמיד וכסדר הסדר הזה היה להם להפיס א"ר דמש"ה מפייסין קודם בשחיטת התמיד שקודם דישון מזבח הפנימי היו לוקחין הטלה אותן הכהנים שזוכין בו ורואין ומכניסין אותו לשחוט ומבקרין אותו לאור האבוקות והילכך כיון שהיו עוסקין במילי דתמיד קודם דישון המזבח והמנורה היו מפייסין נמי קודם שחיטת התמיד וזריקתו דמתוך שתחלת עבודה היתה בתמיד ראשונה חביבה היתה והקדמימה בפייס ולא מפני שאלו קודמין זה לזה בפייס דכבר פירשתי שכולן זוכין יחד דכיון שזוכה השוחט י"ב אחיו הכהנים נמשכין אחריו וכל עבודות התמיד שחיטתו וזריקתו לא היתה אלא אחר דישון מזבח הפנימי והמנורה כיצד בתחלה מדשן מזבח הפנימי ואחר כך מדשן את המנורה ה' נרות ואח"כ שוחט את התמיד וזורק את הדם ואח"כ מטיב ומתקן שתי נרות שנשארו לתקן ואחר כך מקטיר הקטרת ובקטורת היה פייס אחר לפי שמעולם לא שנה אדם בקטורת ומפרש ביומא (דף כו.) מפני שמעשרת לפיכך היו מכריזין כהנים חדשים לקטורת בואו והפיסו וא"ת למה היה פייס בדישון מזבח הפנימי והמנורה ובהעלאת אברים לכבש הא אמרי' ביומא בסוף פרק ב' (דף כו:) אמר רבי יוחנן זר שסידר את המערכה חייב מיתה הואיל ועבודה תמה היתה מתקוף לה רבא אלא מעתה תיבעי פייס ואמרי' אישתמיטתיה הא דתניא מי שזכה בתרומת הדשן זוכה בסידור מערכה ובשני גזירין אלמא בעי פייס דהא לא אמר כל כהן שירצה יסדר אלא אותו שזכה בתרומת הדשן יסדר ולא אחר אלמא מוכח משם דלא מפייסין אלא בעבודה תמה אבל בעבודה שאינה תמה כל כהן שירצה יזכה בה בלא פייס יש לתרץ דהתם פרכינן על אותה שמועה משחיטה דלאו עבודה תמה היא ואפ"ה בעי פייס ומתריצין שאני שחיטה דתחלת עבודה היא וחשובה לפייס אע"ג דלא עבודה תמה היא הילכך הי"ל דכל אלו תחלת עבודה הם דישון מזבח והמנורה תחלת עבודה היו זה במזבח וזה במערכה העלאת אברים לכבש תחלת עבודה של הקטורת היא וקבלה נמי איכא לתרוצי הילכך לאו עבודה של זרים היא: **הראש והרגל בכהן אחד**. ביומא (דף כו.) מפיקין מקרא ששה כהנים העוסקים בהולכת אברים לכבש דכתיב והקריב הכהן את הכל המזבחה ואמר מר זו הולכת אברים לכבש העוקף הוא הזנב החזה הוא השומן הרואה את הקרקע וחותרין מכאן ומכאן בלא ראשי צלעות והגרה הוא הצואר ובו מחובר הקנה והלב החזה והגרה בכהן רביעי לקמן מפרשינן במקומו מפני מה הן סדורים בסדר הזה והחביתין חצי עשרונו של כ"ג שקרב עם התמיד בכל יום שנאמר (ויקרא ו) מחציתה בבקר ומחציתה בערב וסמיק ליה על מחבת בשמן תעשה לכך היא קרויה חביתין:

מתניתין

אמר להן הממונה:

בואו והפיסו: מי שוחט?

ומי זורק?

מי מדשן מזבח הפנימי?

מי מדשן את המנורה?

מי מעלה אברים לכבש:

הראש והרגל של ימין?

ושתי הידים?

העוקף והרגל של שמאל?

החזה והגרה?

ושתי דפנות?

הקרבנים?

והסולת?

והחביתין?

והיין?

הפיסו, זכה מי שזכה.

אמר להן: צאו וראו אם הגיע זמן שחיטה.

אם הגיע - הרואה אומר: "ברקאי".

מתיא בן שמואל אומר: "האיר פני כל המזרח?

עד שהוא בחברון?"

והוא אומר הן.

אמר להן: צאו והביאו טלה מלשפת הטלאים.

והרי לשפת הטלאים נתונה במקצוע צפונית מערבית.

ארבע לשכות היו שם:

אחת - לשפת הטלאים.

ואחת - לשפת החותמות.

ואחת - לשפת בית המוקד.

ואחת - לשפה שעושין בה לחם הפנים.

נכנסו ללשפת הכלים,

הוציאו משם תשעים ושלשה כלי כסף וכלי זהב.

השקו את התמיד בכוס^א של זהב.

אף על פי שהוא מבוקר מבערב, מבקרין אותו לאור אבוקות.

לב

מי שזכה בדישון מזבח הפנימי,

ובדישון המנורה - היו מקדימין.

וארבעה כלים בידם: הסני,

והכנז,

ושני מפתחות.

"הסני" - דומה לתרוב,

של זהב,

מחזיק קבויים ונחי.

"והכנז" - דומה לקיתון גדול,

של זהב.

"ושתי מפתחות" -

אחד - שהוא יורד באמת השחי,

ואחד - שהוא פותח ב"ן.

בא לו לפשפש הצפוני.

שני פשפושין היו לו לשער הגדול,

אחת בצפון,

המפרש

אמר להן הממונה צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. שהאיר להם היום דאין שוחט תמיד אלא ביום:

הרואה. אומר ברק ברקאי בלשון צהר כמו למען היות לה ברק (יחזקאל כא): **הרואה.** אותו שעל הגג אומר כך ומתיא בן שמואל אומר האיר פני כל המזרח עד שהוא מגיע בחברון פי" מ"כ במנחות בשלהי שתי הלחם הוא היה ממונה על כך כדאמר בשקלים (דף ז:): מתיא בן שמואל ממונה על הפייסות והיינו פייסות שמפיסין כשהאיר היום מי שוחט מי זורק וכשהוא היה שואל אם הגיע זמן שחיטה היה אומר לאותן שעל הגג אמרו אם האיר פני כל המזרח עד שהוא בחברון והן אומרין הן ואין נראה לרבי דמה ענין פייסות לכאן הא פייס ראשון בלילה הוה וזה כבר היה ועוד מתיא בן שמואל לא היה אומר כל הטענה דהאיר כל פני המזרח עד שהוא בחברון כדמוכח ביומא (דף כח:): דאמר דאותו שעל הגג אומר האיר כל פני המזרח ואמר לו אידך עד שבחברון ואומר לו הן ומפרש התם לפי שטעו פעם אחת באור הלבנה הוצרכו לומר כל: כך ונ"ל לפרש הכי דמתיא בן שמואל הממונה על פייס פליג את"ק ואיהו סבר דלא היה אומר אותו שעל הגג ברקאי אלא בזה הלשון היה אומר האיר על כל פני המזרח וא"ל אידך עד שבחברון עד שנראה הצהר עד חברון שיכולין לראות חברון משם וזה השיעור גדול מברקאי דתי"ק וראה לדבר דתניא בסדר יומא ר"ש אומר ברק ברקאי ר"ע אומר עלה ברקאי נחוניא בן אפקשיין אומר ברקאי בחברון מתיא בן שמואל [אומר] הממונה על הפייסות אומר האיר כל פני המזרח עד שהוא בחברון ר' יהודה בן בתירא אומר האיר כל פני המזרח ויצאו כל העם איש איש למלאכתו והתם פרכינן אי הכי נגהא להו א"ל אימא לשכור פועלים אלמא כולהו פליגי ואיכא למימר דהאי שיעורא נפיש מחברון:

אמר להם צאו והביאו טלה מלשכת טלאים. לאחר שהפיסו ועדיין היה לילה אמר להם הממונה לאותן שזכו בעבודת תמיד בין בשחיטה בין בהעלאת אברים שכולן מתעסקין בהכנתו כדאמר מי שזכה בתמיד מושכו והולך לבית המטבחים ומי שזכו באברים הולכין עמו:

צאו והביאו (לי) טלה מלשכת הטלאים. והכינו אותו לשחיטה ובקרו אותו לאור האבוקות כדמפרש והרי לשכת הטלאים הרי היא במקצוע צפונית מערבית של בית המוקד שהיא טרקלין גדול וארבע לשכות פתוחות לו כקייטוניות פתוחות לטרקלין כדמפרש במסכת מדות (דף לד.) והן הלשכות המנויות כאן לשכת הטלאים דהכא הוא לשכת טלה קרבן דתנן במדות והא דתנן התם שהיא דרומית מערבית לבית המוקד רמי להו בפ"ק דיומא (דף טו:): ומשני שפיר מזרחית צפונית בה גנוז בית חשמונאי את אבני מזבח ששקצום מלכי יון שהיא לשכת בית החותמות דתנן הכא ובה גנוז ולשכת בית המוקד הוא הנקרא בית המוקד קטן היא לשכה שיורדין בה לבית הטבילה כדתנן במדות והכין הטובל שם מיד כשעולה מבית הטבילה היה מתחמם באותה לשכה ומסתפג וזה בית הטבילה אינו בית הטבילה דמעילה האמור בפרק קמא והרבה בית טבילה היו להם כדי שיוכלו הרבה כהנים לטבול בהרבה מקומות:

לשכת החותמות. שמצניעין שם חותמות של לוקחי סלתות ונסכים מן כאן חסר מפירוש המשנה עד סוף הפרק

ואחת בדרום.

שבדרום - לא נכנס בו אדם מעולם,

ועליו הוא מפורש על ידי יחזקאל,

שנאמר: "ויאמר אלי ה': השער הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו,

כי ה' אלהי ישראל בא בו והיה סגור" (יחזקאל מד, ב).

נטל את המפתח ופתח את הפשפש, ונכנס להתא, ומהתא להיכל,

עד שמגיע לשער הגדול.

הגיע לשער הגדול, העביר את הנגר, ואת הפותחות, ופתחו.

לא היה שוחט השוחט עד ששומע שער גדול שנפתח.

מיריחו היו שומעין קול שער גדול שנפתח.

מיריחו היו שומעין קול מגריפה.

מיריחו היו שומעין קול בן ארזה מקיש בצלצל.

מיריחו היו שומעין קול החליל.

מיריחו היו שומעין קול גביני כרוז.

מיריחו היו שומעין קול העץ שעשה בן קטין מוכני לכיור.

מיריחו היו שומעין קול השיר.

מיריחו היה שומע קול השופר.

ויש אומרים: אף קולו של כהן גדול בשעה שהוא מזכיר את השם ביום הכפורים.

מיריחו היו מריחין ריח פיתום הקטורת.

אמר רבי אלעזר בן דגלאי:

עזים היו לאבא בהרי המכוור, והיו מתעטשות מריח פיתום הקטורת.

מי שזכה בתמיד - משכו והולך לבית המטבחים.

ומי שזכו באברים - הולכין אחריו²⁷

בית המטבחים היה לצפוננו של מזבח,

ועליו שמונה עמודים ננסים,

ודבעים של ארז על גביהן.

ואנקלאות של ברזל היו קבועין בהן,

ושלשה סדרים לכל אחד ואחד,

שבהן תולין ומפשיטין על שולחנות של שיש שבין העמודים.

מי שזכה בדישון מזבח הפנימי - נכנס ונטל את הטני,

והניחו לפניו.

והיה חופן,

ונותן לתוכו.

ובאחרונה - כיבד את השאר לתוכו, והניחו, ויצא.

מי שזכה בדישון המנורה - נכנס ומצא שני נרות מזרחיות דולקין,

מדשן את השאר ומניח את אלו דולקין במקומן.

מצאן שכבו - מדשן,

ומדליקו מן הדולקין.

ואחר כך מדשן את השאר.

ואבו היתה לפני המנורה ובה שלש מעלות שעליה כהן עומד ומטיב את הנרות,

ומניח את הכוז על מעלה שניה,

ויצא.

הדרן עלך אמר להם הממונה

מסכת תמיד פרק ד' - "לא היו כופתין"

1. ל, ב - לא, ב המפרט

מתניתין

לא היו כופתין את הטלה, אלא מעקדין אותו.

מי שזכו באברים - אוחזין בו.

וכך היה עקידתו - ראשו לדרום,

ופניו למערב.

והשוחט עומד במזרח ופניו למערב.

של שחר היה נשחט - על קרן צפונית מערבית,

על טבעת שניה.

של בין הערבים היה נשחט - על קרן מזרחית צפונית,

על טבעת שנייה.

שחט השוחט,

וקבל המקבל,

בא לו לקרן מזרחית צפונית ונתנו מזרחה צפונה.

מערבית דרומית ונתנו מערבה דרומה.

שירי הדם - היה שופך אל יסוד דרומי.

לא, א לא היה שובר בו את הרגל, אלא נוקבו מתוך ערקובו, ותולה בו.

היה מפשיט ויורד עד שמגיע לחזה.

הגיע לחזה חתך את הראש ונתנו למי שזכה בו.

חתך את הכרעים ונתנו למי שזכה בהן.

מרק את ההפשט.

קרע את הלב, והוציא את דמו.

חתך את הידים, ונתנו למי שזכה בהן.

עלה לרגל הימנית - חתכה,

ונתנה למי שזכה בה,

ושתי ביצים עמה.

קרעו, ונמצא נולו גלוי לפניו.

נטל את הפדר, ונתנו על בית שחיטת הראש מלמעלה.

נטל את הקרביים, ונתנו למי שזכה בהן להדיחן.

והפרס - מדיחין אותה בבית המדיחין,

ומדיחין אותה כל צרכה.

והקרביים - מדיחין אותן שלש פעמים במעוטה,

על שולחנות של שיש שבין העמודים.

נטל את הסכין, והפריש את הריאה מן הכבד.

ואצבע הכבד מן הכבד

ולא היה מזיזה ממקומה.

נוקב את החזה, ונתנה למי שזכה בה.

עלה לדופן הימנית היה חותך ויורד עד השדרה,

ולא היה נוגע בשדרה עד שמגיע לשתי צלעות רכות,

חתכה ונתנה למי שזכה בה.

והכבד תלויה בה.

בא לו לגרה, הניח בה שתי צלעות מכאן, ושתי צלעות מכאן,

חתכה, ונתנה למי שזכה בה.

הקנה והלב והריאה - תלוים בה.

בא לו לדופן השמאלית, הניח שתי צלעות רכות מלמעלה,

ושתי צלעות רכות מלמטה.

וכך היה מניח בחבירתה.

נמצא מניח שתיים שתיים מלמעלה,

שתיים שתיים מלמטה.

חתכה ונתנה למי שזכה בה.

והשדרה עמה, והטחול תלוי בה.

והיא היתה גדולה.

מתני' לא היו כופתין את הטלה. בשעת שחיטה ד' רגלים יחד וטעמא בגמי

אלא מעקדיים אותו יד ורגל כעקידת יצחק בן אברהם:

מי שזכו באברים אוחזין בו. בשעת שחיטה ומסייעין אותו:

ראשו. של טלה לדרום עזרה אצל מזבח (ופניו) ורגליו אצל צפון עזרה

ופניו למערב שצריך שיהא בית שחיטתו כלפי מערב דכתיב ושחט

אותו לפני ה' וראשו של טלה לדרום עזרה אצל מזבח (עזרה) צריך

שיתקרב אצל מזבח דכל כמה שיכולין ליקרב צד הראש אצל המזבח

מקריבין אותו דכתיב ושחט אותו על ירך המזבח צפונה אצל המזבח:

השוחט עומד (במזבח) [במזרח]. על קרן צפונית ופניו למערב

והמקבל עומד כנגדו באלכסון ומצדד כדי שיהא פניו כלפי דרום:

תמיד של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שניה.

שהשמש באה מן המזרח לפיכך מושכו השוחט לצד מערב להרחיקו

מן הכותל מזרחית בכל יכולת מפני שהכתלים גבוהים והחטה של

שחרית בשיפולו של רקיע (ועל) [ועל] הכותל עומד כנגד קרן צפונית

מערבית לסוף אורך המזבח אצל ההיכל צפונית משום דקדשי קדשים

שחיטתם בצפון על ירך המזבח צפונית ובעינין שחיטה כנגד המזבח

ולא חוצה לו שם היה המטבחים: וטבעות קבועות ברצפה לתת ראש

הבהמה לתוכן והם כ"ד כמנין המשמרות ומקומן כ"ד אמות מן

הדרום לצפון קבועות בוי' סדרים של ד' טבעות הוי' כ"ד ורחוק הסדר

הראשון מן המזבח ה' אמות ומאותו סדר עד כלות ו' סדרים כ"ד

אמות והכי תנן במסכת מדות (דף לו.) וטבעות היו לצפון ו' סדרים

של ד' ו' ו' אומרים ד' של ו' ו' שעליהם שוחטים את הקדשים

כלומר על ידיהן שוחטים קדשים כמו שפירשנו:

על טבעת שניה. לאו בטבעת שניה של סדר ראשון שהוא אצל המזבח

אלא בטבעת ראשונה שהוא אצל הקרן בסדר השני המשוכה לצד צפון

ופני השוחט וצואר בהמה לצד מערב צפון באלכסון כדי שלא יעכב

אור השמש לבא וטעמא דטבעת שניה שהיא מתרחקת מן המזבח

שגבוה עשרה שיוכל לראות דרך עליו השמש ויותר מכאן לא היה

צריך להרחיק ואם היה שוחט בסדר הראשון א"כ היה המזבח מעכב

אור השמש לבא על ידו של שוחט שהרי המזבח גבוה ו' אמות וסדר

ראשון של טבעות אינו רחוק מן המזבח אלא ח' אמות:

תמיד של בין הארבעים על קרן צפונית מזרחית על טבעת שניה.

שהרי בערב הלכה לה בצד מערב היילך צריך להמשיך מקום שחיטה

למקום שכלה המזבח לצד צפונית מזרחית וכמה שיתרחק יותר תבא

החמה על ידו ובגמי' נפקא לן שצריך שוחט לשחוט לאור היום:

שטבת שניה. בשביל הטעם שפירשנו בתמיד של שחר:

שחט השוחט וקבל המקבל. לזרוק ובא לו המקבל לקרן מזרחית

צפונית נתן מזרחית צפונית שעולה בכבש שהוא בדרום ופונה לימין

פוגע בקרן דרומית מזרחית תחלה ושם א"א ליתן משום דעולה

טעונה יסוד וקרן דרומית מזרחית לא היה לה יסוד כדנפקא לן

בזבחים (דף נג.) ומקיף ובא עד מזרחית צפונית ונתון ואמר בזבחים

(דף סב:) כל פינות שאתה פונה לא יהו אלא דרך ימין ונפקא לן

ממלעות הפונים קדים אע"י דבמתן דמי עולה אינו עולה בכבש דהא

על הרצפה עומד והכלי בידו וזורק למרחוק כדכתיב וזרקו דהא

למטה מן החוט [הסיקרא] הוא נתון אפילו הכי כיון דבחרתא ד

שניתנות ע"ג הקרנות למעלה ושם צריך לעלות לכבש דרך הדרום

ופונה למזרח דרך ימין וה"י בכל הדמים אע"י שניתנין למטה מתחיל

להקיף דרך הדרום שהוא פניו של מזבח בפתח כניסת הבית ומשם

פונה לימין בקרן מזרחית צפונית ואחר כך למערבית דרומית ונתון

למערבית דרומית נמצא מקיף את המזבח דרך ימין מזרח צפון

ואח"כ למערבית דרומית כך פ"י הרב רש"י בסדר יומא בפ"ק (דף יז.):

שיירי הדם [היה] שופך על יסוד דרומית. דכל הניתנין על מזבח

החיצון שירים שלו נשפכין על יסוד דרומית וכן מוכיח בזבחים (דף

נג.) דאמרין טעמא גבי שעיר נשיא ולמד ירידתו מן הכבש ליציאתו

מן ההיכל מה יציאתו מן ההיכל בסמוך לו דהיינו יסוד מערבי שכנגד

הפתח ונפקא לן מקרא דכתיב אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל

מועד אף ירידתו מן הכבש בסמוך דהיינו יסוד דרומית וכיון דבחרתא

צריך לו לשפוך על יסוד דרומית ה"י בכל הדמים אף על פי שאין עולין

על הכבש בשביל זריקתן שיריהן נשפכין אל יסוד דרומית שהרי מתן

דמן בהקפת ימין כמו כן באותן שעולין ע"י כבש: עכשיו פירש לך

שחיטתו וזריקתו מכאן ואילך מפרש סדר הפשטו וניתוחו וכיצד

מעלין את האברים לכבש:

לא היה שובר בו את הרגל. כשהיה מתחיל הפשטו היה קרב הראש

העוקף והרגל ושתי דפנות וידים והחזה והגרה ונמצאת למד מהתם

שמפשיטין אותו דרך הרגלים היילך (כתוב) פירש לך כשתולוהו

ברגליו באונקליות לא היה שובר את רגליו ומניח רגל השבור ברגל

האחר דרך הרגל ויורד עד לחזה וכן מוכח ביומא (דף כה:) דאמרין

התם דרך הנקב שניקוב ברגל שני כדרך הטבחים שתולין את הבהמה

להפשיטה:

אלא נוקבו מתוך ערקובו. כמו ארכובו בשני הרגלים נוקב ומניחין

באונקליות דרך הנקבים וכל כך למה שלאחר שהפשיטה מנתחה אבר

אבר וכשחותר רגל ימין עדיין תלויה בהמה ברגל השמאלי ואם היה

תולה אותה כמו הטבחים לאחר שיתחוך ממנה דגל ימין תפול

הבהמה לארץ לפי שאותו הרגל תחוב ברגל האחר ועל ידי כך תלוי

הבהמה:

היה מפשיט ויורד עד שהגיע לחזה. שהרי הופשטה כל הבהמה אלא

שעדין תלויה עוד בחזה למטה שעדיין לא הופשטה שם כדקתני

לבסוף מרק והפשיט וקודם שיתחוך ממנה שום אבר חותך את הראש

ולא מפשיטו שהרי קודם הוא בהקטרה ונאה לחותכו קודם:

ונתנו למי שזוכה בו. קודם שחתך את הכרעים רגלי הבהמה כרעים

על שם כריעה קרי להו כרעים שמאחר שהופשטו הידים עד כנגד

החזה יכול לחתוך כל ארבע רגלים יחד:

המשך בעמוד הבא

המפרט

מירק והפשיט. גמר כמו (יומא דף לא:) קרצו ומירק אחר שחיטה ידו (על כלומר גמר הפשיטו נגד החוזה וצואר וסוף הידים: קרע את הלב והוציא את דמו חתך את הידים ונתנן למי שזכה בהן עלה לרגל הימנית. וה"ה דקודם שיחתוך הידים היה לו לחתוך רגל הימנית אלא שעדיין כוונת הבהמה ברגלים והבהמה נתלית ובכל הסדר הזה אין שום פסוק כי אם סברא לפי מה שנכון לעשות עושין:

חתכה ונתנה למי שזכה בה. דהיינו אותו שזכה בראש: **ושני ביצים עמה.** שעולה בא זכר ואז הבהמה תלויה על ידי הרגל השמאלי:

קרעו ונמצא כולו גלוי לפניו. עכשיו שנטל רגל הימני כשקרעו נמצא כולו גלוי לפניו ויכול לראות בפנים שכשלא היה הרגל עדיין חתוך אפי' אם היה קורעו לא היה מה שבפנים נראה כמו עתה:

נטל הפדר. חלב ונתנו מכסה על בית שחיטת הראש למעלה לכסות בו בית השחיטה קתני בית השחיטת הראש כשהיה נושא את הראש על המזבח היה הופך בית השחיטה למעלה ולוקח החלב ומכסה וזה דרך נגוד למעלה ולא קתני בית השחיטה סתם למעוטי שחיטת צואר אתיא [ד"א] דכמו שהראש מגונה בשביל שחיטה הכי נמי צואר מגונה הילכך פ"י לך בית שחיטת הראש למעוטי בית שחיטת צואר וצואר כשהיה נושא היה הופך החתך אצלו ואינו נראה אבל הראש קרניו בין אצבעותיו וחוטמו כלפי זרועותיו ובית שחיטתו למעלה הילכך נכסה הפדר בית השחיטה והכי יפה לעשות ושחיטת הצואר אינה מגונה בדם כל כך כמו הראש:

נטל את הקרביים ונתנן למי שזכה בהן להדיחן. ולהסיר הטינוף שבהן:

וידיו אותו בבית המדיחין. ומדיחן כל צרכה לפי שיש בה טינופת הרבה קבעו לה לשכה אחת להדיחה שם ולא קבע בה הדחה שיש כרס שיש בה טינופת הרבה ויש שאין בה כל כך (הקרביים) והבני מעיים אין בהן משום טינופת כל כך:

מדיחין אותן ג' פעמים. (בכך לכל) במיעוטן של שולחנות בשולחן הקטן של שולחנות של שיש שבבית המטבחים ולא היינו שולחנות שבין העמודים על אותי היו מפשיטין כדמפרש במסכת מדות (דף לו.) אבל מלבד אותן שולחנות היו שולחנות של שיש נראה לי שהיו קבועין בגובה שעליהן היו מדיחין קרביים וכן מייטנין על גמרא דהאי פירקא י' שולחנות היו במקדש ח' של שיש בבית המטבחים שעליהם מדיחין את הקרביים אבל שולחנות שהיו מפשיטין היו בין עמודים וכן גרסי' בהדיא במסכת מדות (דף לו.) שולחנות של שיש שבין העמודים ובשולחנות שעליהן מדיחין גרסי' בבית המטבחים וכן מוכח במדות דאמרין מקום הטבעות כ"ד שולחנות ד' שולחנות לעמודים כו' הנסין ד' והמותר מקום הנסין:

במיעוט. שולחנות של שיש יכולין להדיח שהתמיד היה כבש והא דתנן במדות (דף לו:) לשכה ששם היו מדיחין קרבי קדשים היינו כדמוכח הכא שמדיחין בבית המדיחין הכרס וכל צרכי בית המטבחים מדיחין שם ונראה לי הא דלא היו רוצים להדיח הקרביים עם הכרס בלישכת מדיחין משום שהכרס יותר ויותר יש בה טינופת ואם יודחו יחד יתלכלכו זה מזה לכך קבעו זה לזה מקום:

ונטל את הסכין והפריש את הריאה מן הכבד. ועד עכשיו לא היה לו צורך סכין לא בנטילת הפדר ולא בנטילת קרביים שזהו דבר שנטולין ומפרידין בלא סכין:

והפריש את הריאה מן הכבד. הפריד זה מזה כדי שתהא הריאה עם צואר כדלקמן והכבד עם דופן ימין:

ואצבע הכבד מן הכבד. אצבע הכבד כשחותכים את הכבד ומפרידין אותו ממקומו נשאר מעט כבד מן העוקף אצל הכליות ולא היה מזיזה ממקומה:

נקב את החוזה. בדבר שאינו חותך כדרכו שייך לשון נקיבה שהיה מפריד החוזה מן הדפנות והצלעות זו ארוכה מזו ועוד יש לומר לפי שהחוזה על הדפנות כמו אהל וכשנטל את החוזה משם הוי כמי שניקב בבהמה שהחוזה קצר ברחבו ודומה מקומו לאחר נטילתו כחלון וזהו עיקר:

ונתנו למי שזכה בו עלה לדופן הימני היה חותך ויורד עד השדרה. אצל השדרה חותך ולא היה נוגע בשדרה שהשדרה היה מניח אותה עם הדופן השמאלי לפי שבזה הדופן היה חולה הכבד:

לא היה חותך השדרה עמו. שאם היה חותכו עמו היתה כבידה [הרבח]: **עד שהיה מגיע לב' הצעות דקות.** אצל החוזה כלומר היה חותך ויורד עד שהיה מגיע לאותן צלעות שהן בדופן אצל העוקף היה מניח ב' הצלעות ולקמיה מפרש כשיפריש דופן שמאלי דקתני ומניח ב' צלעות דקות למעלה וכו' וכך היה עושה בחבירתה דופן ימין:

חותכה ונתנה למי שזכה בו. והכבד תלוים בה לכך הפריש קודם הריאה מן הכבד שבב' הקרבות היו:

בא לו לגרה. לצואר:

והניח בה ב' צלעות מכאן וב' צלעות מכאן. ב' צלעות הניח בו כבר כשחתך הדופן הימני ועכשיו (הניח בו שעויין) הניח בה ב' צלעות מצד אחר וזהו אותן צלעות שהן בדופן אצל חוזה ועדיין לא חתך דופן השמאלי לכך שייך לומר והניח בה שעדיין הן מחוברות לדופן:

והקנה והלב והריאה תלוין בה בא לו לדופן שמאלי והניח. לא גרסי' בה [אלא] והניח אצל העוקף:

ב' צלעות דקות. דהיינו למעלה וב' צלעות דקות מלמטה אצל החוזה והניחן במקומן ולא חתך עם הדופן וכן היה מניח עם חבירתה בדופן הימני ב' צלעות למעלה אצל העוקף ולפי שלא פירש לך למעלה ב' צלעות למעלה בנטילת דופן ימין פירשו כאן:

נמצא מניח בשתייהן. בשתי דפנות שתיים שתיים מלמטה ושתיים ושתיים מלמעלה בין בדופן ימין בין בדופן שמאל מגיח בכל א' שתיים שתיים למטן וכן שתיים שתיים למעלן:

חתכה. לדופן שמאל ונתנה למי שזכה בה והשדרה עמה תלויה בה והיא היתה כבידה יותר אלא של ימין קרויה גדולה לפי שהכבד תלוי בה והכבד לאו מן הדופן הוא אלא תלוי הוא בה ובשביל שדבר שאינו בכלל הדופן תלוי בה לכך נקראת גדולה:

בא לו לעוקף. הוא הזנב חתכו אצל רגל השמאלי שעדיין תלויה הבהמה בו:

המשך בעמוד הבא:

אלא של ימין קורין גדולה, שהפדר תלויה בה. בא לו לעוקף, חתכו ונתנו למי שזכה בו. האליה, ואצבע הפדר ושתי כליות עמו. נטל את הרגל השמאלית, חתכה ונתנה למי שזכה בה.

נמצאו נולן עומדים בשורה והאברים בידם: הראשון - בראש וברגל, הראש - בימין,

לא,ב

וחוטמו כלפי זרועו, קרניו בין אצבעותיו

בית שחיטתו מלמעלה, והפדר נתון עליה. הרגל של ימין - בשמאלו, ובית עורה לחוג.

השני - בשתי ידיים.

של ימין - בימין, ושל שמאל - בשמאלו, ובית עורן לחוג.

השלישי - בעוקף וברגל.

העוקף - בימין,

והאליה מדולדלת בין אצבעותיו, ואצבע הפדר ושתי כליות עמו. הרגל של שמאל - בשמאלו, ובית עורה לחוג.

הרביעי - בחזה ובגרה.

החזה - בימין.

והגרה - בשמאלו.

וצלעותיו בין אצבעותיו.

החמישי - בשתי דפנות.

של ימין - בימין.

ושל שמאל - בשמאלו.

ובית עורן לחוג.

הששי - בקרבים הנתונים בבזה,

וכרעים על גביהן מלמעלה.

השביעי - בסולת.

השמיני - בחביתים.

התשיעי - ביון.

הלכו ונתנום מחצי פבש ולמטה, במערבו, ומלחום. וירדו ובאו להן ללשפת הגזית לקרות את שמע.

גמרא

תנא:

"יד ורגל פקידת יצקה בו אברהם".

"לא היו כופתין את הטלה".

מאי טעמא?

רב הונא ורב הסדא:
 חד אמר - משום בזיון קדשים.
 וחד אמר - משום דמהלך בחוקי העמים.

מאי בינייהו?

איכא בינייהו:
 דכפתיה בשיראי.

אי נמי,
 בהוצא דדהבא.

המפרש

האליה ואצבע הכבד ובי' כליות עמו. וכן בי' צלעות מכאן ובי' צלעות מכאן לפי שאותן צלעות מיקרי כנפי העוקף ולא חש לפרש שני צלעות מכאן ומכאן:

נטל רגל השמאלי. שנשאר יחידי שכל הבהמה מנותחת לאברים ורגל שמא. לי נשאר עדיין באונקלי ונתנה למי שזכה בה נמצאו כולן עומדין בשורה והאברים בידם: עד עכשיו פירשו סדר ניתוחיה מעתה צריך לפרש סדר הולכתם למזבח כיצד מוליכים האברים קודמין זה לזה:

הראשון בראש וברגל כיצד הראש בימינו. שהראש קודם לכל האברים דכתיב (ויקרא א) ונתח אותה לנתחיה את ראשו ואת פדרו הילכך הראש בימינו:

וחוטמו כנגד זרועו. חוטם הבהמה פונה נגד זרועו ואז קרניו בין אצבעותיו. גב הראש על גב פיסת ידו ובית שחיטה פונה למעלה: **והפדר נתון עליה.** לכסות מקום השחיטה וזהו כבוד של מעלה:

רגל של ימין בשמאלו ובית עורו לחוף. מקום שמשם הופשט העור היה כלפי חוף אל העם ומקום החתך כלפי המוליך והכי שפיר למעבד כדי שלא יראה החתך ומפרש ביומא (דף כה:): מ"ט סליקא לרגל בהדי רישא דאיכא למ"ד התם דרך ניתוחו היה קרב הראש והרגל ובי' ידיים ושני דפנות החזה והגרה והעוקף והרגל ואיכא למ"ד דרך עילויא דשומנא היה קרב פי' כדרך שהאברים שמנים זה מזה הם קריבים הראש והרגל ושני דפנות החזה והגרה ושני ידיים והעוקף והרגל ובי' למ"ד דרך עילויא ובי' למ"ד דרך ניתוחו אין זה סדר שהרגל קרב עם הראש שהרי בניתוח שני ידיים קודמין ומפרש התם מאי טעמא רגל סליק בהדי רישא הראש כבר פירשתי שהוא קודם וגזירת הכתוב היא ומה טעם רגל עמו משום דרישא נפשי ביה עצמות סלקא רגל בהדיה שהוא כולו בשר והכי שפיר למעלה שתהא בהקטרה עצמות ובשר ואין בשום אבר כ"כ בשר עמו כרגל:

השני בב' ידיים. האי תנא אזיל בתר איברא דבישרא כלומר בתר גדול האברים שהאברים גדולים זה מזה הם קודמים הילכך בי' ידיים קודמים שהן גדולות מהעוקף והרגל:

של ימין בימינו ושל שמאל בשמאלו. דרך חשיבותן מוליכין אותן למזבח ובית עורה של כל אחד ואחד לחוף: הגי בעוקף וברגל השמאלי העוקף בימינו והאליה מדולדלת בין אצבעותיו. היא דבוקה בעוקף והולכת בין האצבעות וגם אצבע הכבד דבוק בעוקף וגם הצלעות דבוקות בעוקף אצבע הכבד ובי' הכליות עמו הרגל של שמאל כו':

הרביעי בחזה ובגרה. ובצואר החזה בימינו שהוא חשוב יותר והגרה בשמאלו וצלעותיה בין אצבעותיו והאי דלא פירש ובית עורה לחוף היינו טעמא דשני צלעותיו מונחין בין אצבעותיו אי"כ הוי בית עורה לחוף אבל גבי דפנות לא פירש לך כלום והיה יכול לישא דפנות על פס ידו לכך פירש בית עורה לחוף:

החמישי בב' דפנות של ימין כו'. ובית עורן לחוף:

הששי בקרבים הנתונים בבזך. כף מתרגם בזך ולפי שאין מחוברין יחד צריך ליתנן בכלי וכרעים על גביהם מלמעלה:

השביעי בסלת. שלאחר הקטרת אברי תמיד מקטירין מנחתו דהיינו סלת:

חביתו כ"ג. דאמר ביומא (דף לד.) עולה ומנחה שם מנחה ואפילו חביתין:

הט' בין. נסכים רביעית ההין כל אלו קרבים עם האברים דאין מקריבין עולה בלא מנחה ונסכים וחביתים אף על פי שקריבין בעבור כהן גדול הואיל ומן הפסוק הם קודמין לנסכי תמיד (צריך לנו שאר האברים):

הלכו ונתנום מחצי כבש ולמטה. ולא מחצי כבש ולמעלה שלאחר הקטרת הקטורת חוזרין ומוליכין אותן למזבח ואם היו קריבים למזבח לא תראה הולכה הילכך צריך להניחן מחצי כבש ולמטה שלאחר כך לכשיחזירו ויוליכו או הם או אחרים תראה הולכה חשובה והכי יפה לעשות שאם קרובים למזבח נראה כמוקטרים ועוד דפעמים שיקטירם קודם הקטורת הואיל וקרובים הם כל כך למזבח:

במערכו. של כבש ולא במזרחו שהרי בלכתם למזבח להוליך אברים למזבח ולדרום במערכה דרך מזרחית של כבש שהרי כבש לאמצע המזבח ומכאן ומכאן תופס המזבח ת' אמות לכל צד לאחר שכלה הכבש שהרי הכבש ט"ז והמזבח ל"ב נמצא ח' אמות לכל צד ומקום המערכה במזרח המזבח אצל מזרחו של כבש ורחב המערכה אינו תופס עד חצי המזבח שהרי התפוח באמצע המזבח נמצא אתה אומר הליכתו למזבח לזרוק האבדים למערכה לכך נותנים האבדים במערכו של כבש לפנות מקום הליכתו:

ומלחום. דכתיב על כל קרבתך תקריב מלח:

ובאו ללשכת הגזית לקרות את שמע. ולאחר ק"ש יקטירו את הקטורת והכי נכון הדבר שיתפללו קודם שיקטירו שום הקטר ויעל קרבנם לריח ניחוח:

גמ'

תנא יד ורגל. יחד כעקידת יצחק כו':

חד אמר משום בזיון קדשים וחד אמר מפני שהוא מהלך בחוקי העמים. כשמקריבין זבת לעבודת כוכבים הן כופתין אותו כך ארבעה רגלים יחד:

ומאי בינייהו. בין למר ובין למר אסור לעשות:

איכא בינייהו דכפתיה בשיראי. במילת משום בזיון קדשים ליכא משום חוקי העמים איכא:

2. לא, ב

המפרט

עשר שולחנות היו במקדש. בעזרה ב' שולחנות שהיו באולם לא חשיב הכא בהדי עשר אלא אותם שהיו בעזרה:
ח' של שיש בבית המטבחים. אצל הטבעות בצפון שעליהם מדיחין את הקרביים ובי במערב הכבש וב באולם מבפנים אצל פתח ההיכל אחד של כסף וא' של זהב:
בכניסתו. כשמגיעין לפתח מניחין אותם עליו ועומדין בו לפוש:
ועל של זהב ביציאתו. ושם היה מונח עד שיקטירו הבזיכין כך מפרש במנחות בפרק שתי הלחם (דף צט:):
שמעלין בקדש ולא מורדין. כגון בכניסתם מניחין על של כסף וכשמגיע בהיכל ח] על של משה שהיה מצופה זהב הרי עליה ולא מורדין לפיכך ביציאתו מניחו על כלי של זהב ועשר שולחנות היו עדיין בהיכל שעשה שלמה והא דלא חשבינהו הכא דלא חשיב אלא אותן שמניחים עליהם ובאותן של שלמה לא היו מסדרים כדאמרינן במנחות פרק שתי הלחם (דף צט.) עשר שולחנות עשה שלמה ולא היו מסדרים אלא על של משה כו':
מפני שמרתיח. את הלחם ומחממו וממהר להתעפש:

תנן התם:

"שלוש עשרה שולחנות היו במקדש. שמונה - של שיש בבית המטבחים שעליהם מדיחין את הקרביים. שנים - במערבה של כבש, אחד - של שיש, ואחד - של כסף. על "של שיש" - נותנין את האברים. ועל "של כסף" - כלי נרות. ובאולם שנים - מבפנים על פתח הבית. אחד - של כסף²⁸, ואחד - של זהב. על של כסף - נותנין לחם הפנים בכניסתו, ועל של זהב - ביציאתו. שמעלין בקודש ולא מורדין. ואחד - של זהב בפנים, שעליו לחם הפנים תמיד" (שקלים ו, ד).

מכדי: אין עניות במקום עשירות,

אמאי עבדי דשיש? נייעבדו דכסף! נייעבדו דזהב!

אמר רב חנינא בשם רבי אסי ורבי אסי בשם רבי שמואל בר רב יצחק: מפני שהוא מרתית.

המפרט

שנים ליום נגד היום. נגד השמש או אינו אלא חובת היום כלומר כל יום ויום תקריבו שנים כשהוא אומר וכו': כיצד תמיד של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שניה. כדפרישית במתניתין כזה:

3. לא, ב

"של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית".

מנא הני מילי?

אמר רב חסדא:

דאמר קרא: **"שנים ליום"**²⁹ (במדבר כח, ג) - כנגד היום.

תניא נמי הכי:

"שנים ליום" (במדבר כח, ג) - כנגד היום.

אתה אומר נגד היום או אינו אלא חובת היום?

בשהוא אומר: **"את הכבש אחד תעשה בבקר,**

ואת הכבש השני תעשה בין הערבים" (במדבר כח, ד) - הרי חובת היום אמור,

הא מה אני מקיים **"שנים ליום"**? נגד היום.

הא כיצד?

תמיד של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שניה,

ושל בין הערבים היה נשחט על קרן צפונית מזרחית על טבעת שניה".

²⁹ ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עלה תמיד

4. לא, ב

עשרה דברים שאל אלכסנדרוס מוקדון את זקני הנגב:

אמר להן:

ל,ב,א מן השמים לארץ רחוק או ממזרח למערב?

אמרו לו:

ממזרח למערב.

תדע: שהרי חמה במזרח - הכל מסתכלין בה,

חמה במערב - הכל מסתכלין בה.

חמה באמצע רקיע - אין הכל מסתכלין בה.

וחכמים אומרים:

זה וזה כאחד שוין,

שנאמר: "כגבה שמים על הארץ ... פרחק מזרח ממערב"³⁰ (תהלים קג, יא-יב).

ואי חד מינייהו נפיש נכתוב תרווייהו כי ההוא דנפיש.

ואלא, "חמה באמצע רקיע" - מאי טעמא "אין הכל מסתכלין בה"?

משום דקאי להדיא, ולא פסי ליה מידי.

אמר להן:

שמים נבראו תחלה או הארץ?

אמרו:

שמים נבראו תחלה,

שנאמר: "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ" (בראשית א, א).

אמר להן:

אור נברא תחלה או חשך?

אמרו לו:

מילתא דא אין לה פתח.

ונימרו ליה חשך נברא תחלה,

דכתוב: "והארץ היתה תהו ובהו וחשך"³¹ (בראשית א, ב),

והדר: "ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור" (בראשית א, ג)!

סברי: דילמא אתי לשיולי: מה למעלה?

ומה למטה?

מה לפנים?

ומה לאחור?

אי הכי, שמים נמי לא נימרו ליה!

מעיקרא סבור: אקרא בעלמא הוא דקא שיל.

כיון דחזו דקהדר שאיל,

סברי: לא נימא ליה.

דילמא אתי לשיולי: מה למעלה?

מה למטה?

מה לפנים?

המפרש

מן השמים לארץ רחוק. כלומר איזה רחוק יותר:

אמרו לו ממזרח למערב. רחוק יותר משמים לארץ: ותדע שהרי חמה במזרח הכל מסתכלים בה חמה באמצע רקיע אין הכל מסתכלין. ולמה לפי שהחמה כשהיא במזרח או במערב היא רחוקה ובשביל שהיא רחוקה יכולים להסתכל בה שאין האורה מזקת לעינים אבל כשהיא באמצע הרקיע קרובה ואורה מזהיר כי כ"כ שאין יכולין לראות:

וחכ"א זה וזה מדתם שוה. כדמוכחי קראי: כתוב אחד אומר כגובה שמים על הארץ וכתוב אחד אומר כרחוק מזרח ממערב. ואם לא היתה מדתן שוה אלא מזרח ומערב רחוק יותר למה אחז הכתוב במועט במדה לא היה לו כלל לומר אלא המרובה אלא ודאי שניהם שוין במדה לכך אחז את שניהן:

אלא מאי טעם חמה באמצע הרקיע אין הכל מסתכלין בה. כמו שהם מסתכלין כשהיא במזרח או במערב:

משום דקאי להדיא. בגילוי היא עומדת ולא כסי לה מידי ובשביל כך אורה מזהיר ומזיק לעינים המביטות שם:

אמר להם שמים נבראו תחלה. כלומר או ארץ ושמים כאחד נבראו:

שנאמר בראשית ברא אלהים את השמים. אלמא שמים קדים:

אור נברא תחלה. כלומר איזו נברא תחלה:

מילתא דא לית ליה פתח. דבר זה ששאלת אין שום אדם בעולם שידוע לפותרה: ופריך הש"ס ואמאי השיבו ליה מילתא דא לית ליה פתח:

ולימרו ליה. מן הפסוק דחשך נברא תחלה שנאמר וחשך על פני תהום והדר ויאמר אלהים יהי אור אלמא חשך קדים:

סברו אי אמרו ליה. הרי אתא לשיולי מה למעלה ומה למטה והילכך השיבו ליה מילתא דא לית ליה פתח וימנע ולא ישאלם עוד ממעשה בראשית:

אי הכי. דבשביל כך נמנעו מלהשיבו תחלה נמי אמאי השיבו לו השמים נבראו תחלה לא היה להם להשיבו כלום משום דילמא אתי כו':

מעיקרא סברי אקראי בעלמא הוא. דקא משאיל ולא ישוב עוד לשאול יותר ממעשה בראשית לכך יכולים להשיבו האמת כיון דחזו וכו':

³⁰ יא מי כגבה שמים על הארץ גבר חסדו על ידאיו. יב פרחק מזרח ממערב הרחיק ממונו את פשעינו
³¹ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורית אלהים מרחפת על פני המים

ומה לאחור?

המפרץ

אידין חכים. מי מיתקרי חכם :
הרואה את הנולד. המבין מלבו
 מה שעתיד להיות קורות
 שעתידים לבא ונזהר מהן :
הכובש את יצרו. בא לידי עבירה
 וכבש את יצרו ונמלט ממנה :
השמח בחלקו. בעה שנותן לו
 המקום :
ימית את עצמו. ישפיל את
 עצמו :
יחיה את עצמו. יגבה את עצמו
 ומתוך כך יתנו בו הבריות עין
 רעה ויקנאו בו וימותו ולימדוך
 חכמים שאדם הרוצה שיחיה
 ישפיל את עצמו וירחמו עליו
 הבריות ויחיה שנים הרבה
 ומגאווה ימנע את עצמו שלא
 יקצרו ימיו וימות בלא עתו :
יסנא מלכו ושלטון. ויתקבלו
 דבריו ויאהבו אותו אבל אדם
 רגיל לדבר עם מלכים ושרים
 מקנאים בו בני אדם ומתוך כך
 שונאים אותו ואת מעשיו :
דידי עדיפא מזידכו. חכמתי
 גדולה משלכם שאני יועצו עצה
 טובה שעל ידה יהא מקובל לפני
 הבריות ואיזו עצה ירחם מלך
 ושלטון וידבר עמהם תמיד
 ויעביד טיבו עם בני העיר בשביל
 אנשי העיר וידבר עליהם אל
 המלך שלא להכביד עולו עליהם
 ואז יבאו בני העיר לעובדו :
בימא יאי למידר או ביבשתא.
 באיזה מקום טוב לגור בים או
 ביבשה השיבו לו ביבשה :
דהא כל נחותי ימא לא מיתבא
דעתייהו. אין דעתן מיושבת בהן
 עד שירדו ליבשה :

אמר להם:

אידין מתקרי חכים?

אמרו ליה:

איזהו חכם? הרואה את הנולד.

אמר להם:

אידין מתקרי גבור?

אמרו לו:

איזהו גבור? הכובש את יצרו.

אמר להן: אידין מתקרי עשיר?

אמרו ליה:

איזהו עשיר? השמח בחלקו.

אמר להן:

מה יעביד איניש ויחיה?

אמרו ליה:

ימית את עצמו.

מה יעביד איניש וימות?

יחיה את עצמו.

אמר להן:

מה יעביד איניש ויתקבל על בריותא?

אמרו:

יסני מלכי ושלטון.

אמר להו:

דידי טבא מדידכו.

ירחם מלכו ושלטון ויעביד טיבו עם בני אינשא.

אמר להן:

בימא יאי למידר, או ביבשתא יאי למידר?

אמרו ליה:

ביבשתא יאי למידר.

דהא כל נחותי ימא לא מיתבא דעתייהו, עד דסלקין ליבשתא.

אמר להן:

אידין מנכון חכים יתיר?

המפרש

אי דין מנכון טפי חכים. איזה מכס חכם יותר: **כולנא בחדא פתונא לך.** כולנו חכמים ואין חכם זה מזה שהרי כולנו הסכמנו לדעת אחד: **אמר להן מה דין אתריסתון לקבלי.** מה זה שאתם עומדים נגדי ואינכם מחזיקים יראתנו הלא אתם יודעים כי אנחנו הרבים ואתם תחתינו. אתריסתון לשון תריס ומגן: **אמרו ליה שטנא נצח.** זו אינה ראייה שהרי אתם רואים בכל יום שהשטן הוא נוצח ומטעה בני האדם אף אתם אל תתמהו על שאנו תחתים: **אמר להם.** שוטים אתם שאתם מחזיקים יראתכם שאם ארצה אהרוג אתכם בגזירת מלכים שאני מלך ואבקש לשאר מלכים שאוהבים אותי שיתנו לי רשות להרוג אתכם: **אמרו לו שילטון ביד מלכות ולא יאי למלכא כוב.** כלומר בידך הממשלת לעשות שאתה מלך ושר אבל בכך נחמתנו שהבטחתנו שלא תעשה עמנו רעה ואין נאה למלך לדבר שקר שנאי אף כי לנדיב דבר שקר (משלי יז): **מיד אלביש יתהון.** הלביש אותם לבושי ארגמן וישם רביד זהב על צוארם: **אמר להם בעינא דאיזל.** רוצה אני לילך למדינת אפריקא: **אמרו לא מצית אזלת.** אינך יכול ללכת שהרי חשך באמצע הדרך מקום שיש בו חשך בין ביום בין בלילה ואין שום אדם יכול לעבור אותן הרים: **אמר להם לא סגיא דלא אזילנא אמטו הכי משיילא מה אעביד.** תקעתי עצמי ללכת שם אמטו הכי ובשביל שתקעתי בעצמי אני שואל לכם עצה מה תקנתי ובאיזה ענין אוכל לעבור: **אייתי חמרי לובאי דפרשי בהברא.** הבא חמורים גדולים ממצרים שיודעין ללכת בחשך. דפרשי כמו (פסחים דף ו.) המפרש והיוצא בשיירא: **ואייתי קיבורי דמתני וקטר בהאי גיסא.** וקשור בהאי גיסא בעברך: וכשתחזור למקומך [תאחוז] באותן קיבורי דשבילם תשוב למקומך על פי קיבורי עד שתגיע למקום שנקשר ואז תהיה במקומך: **עבד הכי כי מטא להווא מחווא דכולה נשי.** לא היה באותו הכרך כי אם נשים: **בעא למעבד קרבא.** רצה לעשות עמהן מלחמה: **אמרו לו.** הנשים אי קטלת לן יאמרו נשי קטיל כלומר זו אינה גבורה אם תלחם עמנו שהרי אם תהרוג אותנו יאמרו העולם שישמעו בדבר נשים הרג וזו אינה גבורה. ואם אנו נהרוג אותך יאמרו השומעים כמה גרוע מלך זה שנשים נתחברו עליו והרגוהו מוטב שתמנע את עצמך ואל תלחם עמנו פן תהיה לבוז: **אמר להן.** הריני שומע לעצתכם ולא אזיק לכם והביאו לי לחם לאכול: **אייתו ליה נהמא דדהבא אפתורא דדהבא.** הביאו לו לחם של זהב מונח על שולחן של זהב: **אמר להו מי אכלי אינשי נהמא דדהבא.** כלומר וכי מנהג בכאן לאכול לחם של זהב: **אמרו ליה.** אין מנהג בכאן לאכול לחם של זהב אבל בשביל כך שמנו זהב לפניך לאכול שהרי זה פלא לנו שבאת לכאן בשביל אכילתך וכי לא היה לך לחם לאכול במקומך שנתרחקת ממלכותך ובאת עד כאן ושאלת לחם לאכול לכך נתננו לך זהב וכסף שסבורים היינו שבאת בגלל זהב וכסף לכאן: **כדנפיק ואתי.** כשהיה יוצא מן העיר: **כתב אבבא דמחוזא.** כתב על שער העיר: **אנא אלכסנדרוס הוינשי שטיא.** הייתי שוטה מבלי לב להבין: **עד דאתיתי.** לכרך נשיא ולמדוני חכמה: **יתיב אההוא מעינא קאכיל נהמא.** כדרך בני אדם שיושבים על המעיין ואוכלין שם לחם וכשרוצים לשתות שותים: **הווי בהדיה גילדני.** היה עמו דגים מלוחים: **בהדי דמחורי נפל בהו ריחא.** בעוד שהיו רוחצים במים כדי להסיר מליחתם נפל בדגים ריח טוב ומעיין מגן עדן היה: **א"י שקל מהנהו מיא טרא באפיה.** רחץ פניו ולא עשה יותר:

אמרו לו:

כולנא פחדא שוויין,

דהא פל מילתא דאמרת לנא בחד פתונא לך.

אמר להן:

מה דין אתריסתון לקבלי?

אמרו ליה:

סטנא נצח.

אמר להן:

הא אנא מקטילנא יתכון בגזירת מלכין!

אמרו ליה:

שלטן ביד מלכא,

ולא יאי למלכא כוב.

מיד אלביש יתהון לבושין דארגוון,

ושדי מניכא דדהבא על צואריהון.

אמר להן:

בעינא דאיזל למדינת אפריקי.

אמרו ליה:

לא מצית אזלת,

דפסקי הרי חשך.

אמר להן:

לא סגיא דלא אזילנא,

אמטו הכי משיילנא לכו אלא מאי אעביד?

אמרו ליה:

אייתי חמרי לובאי דפרשי בהברא,

ואייתי קיבורי דמתני וקטר בהאי גיסא,

דכי אתית נקטת בגוייהו ואתית לאתרה.

עבד הכי ואזל,

מטא להווא מחווא דכוליה נשי,

בעי למיעבד קרבא בהדייהו,

אמרו ליה: אי קטלת לן, יאמרו: "נשי קטיל",

אי קטילנא לך, יאמרו: "מלכא דקטלוהו נשי",

אמר להן: אייתו לי נהמא,

אייתו ליה נהמא דדהבא, אפתורא דדהבא.

אמר להו: מי אכלי אינשי נהמא דדהבא?!

אמרו ליה: אלא אי נהמא בעית,

לא הוה לך באתרה נהמא למיכל דשקלית ואתית להכא?!

פי נפיק ואתי, כתב אבבא דמחוזא: "אנא אלכסנדרוס מוקדון הוינשי שטייא,

עד דאתיתי למדינת אפריקי דנשיא,

ויליפת עצה מן נשיא".

פי שקיל ואתי יתיב אההוא מעינא, קא אכיל נהמא.

הווי בידיה גולדני דמלחא,

בהדי דמחורי להו נפל בהו ריחא.

אמר, שמע מינה: האי עינא מגן עדן אתי.

לבב,

המפרט

איכא דאמרי: שקל מהנהו מיא טרא באפיה.
 איכא דאמרי: אידלי כוליה עד דמטא לפתחא דגן עדן,
 רמא קלא: פתחו לי בבא.
 אמרו ליה: "זה השער לה"³² (תהילים קיח, כ).
 אמר להון: אנא נמי, מלכא אנא, מיחשב חשיבנא.
 הבו לי מידי.
 יהבו ליה גולגלתא חדא.
 אתייה תקליה לכוליה דהבא וכספא דידיה בהדיה, לא הוה מתקליה.
 אמר להון לרבנן מאי האי?
 אמרי: גולגלתא לעינא דבישרא ודמא דלא קא שבע.
 אמר להו: ממאי דהכי הוא?
 אמרו ליה: שקול קליי עפרא, וכסייה, לאלתר תקלא.
 דכתיב: "שואל ואבדון לא תשבענה"³³ (משלי כו, כ) וגו'.
 תנא דבי אליהו:
**"גיהנם - למעלה מן הרקיע
 ויש אומרים: לאחורי הרי חשף".**
 תנא רבי חייה:
**"כל העוסק בתורה בלינה - שכינה בנגדו,
 שנאמר: 'קומי רני בלינה לראש אשמרות שפמי כמים לבך נכח פני ה'"³⁴ (איכה ב, יט).
 אמר רבי אלעזר בן עזריה:
 תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם
 שנאמר: 'וקל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך' (ישעיה נד, יג).
הדרן עלך לא היו כופתין**

³² זה השער ליהוה צדיקים יבאו בו
³³ שואל ואבדו לא תשבענה ועיני האדם לא תשבענה
³⁴ קומי רני בלינה לראש אשמרות שפמי כמים לבך נכח פני אדני שאי אליו כפיך על נפש עוללוך העטופים בקעב בראש כל הוצאות

מסכת תמיד פרק ה' - "אמר להם הממונה"

1. לב, ב

רמז"ס

מתני'

[מכאן ואילך הוא פירוש הרמב"ם ז"ל] אמר להם הממונה. כבר נתבאר בגמ' ברכות [דף יא :] שהברכה הזאת שהיו מברכין תחלה היא אהבת עולם ואחר שהשמש זורח והאור מתפשט מברכין יוצר אור לפי שסדר ברכות אין מעכב כמו שנתבאר שם ומה שאמרו קראו עשרת הדברות בכל יום לפי שהם עיקר הדת וראשיתו וכבר אמרו בגבולים בקשו לומר כן אלא שכבר בטלום מפני תרעומת המינין ולא באר הבבלי מה היא תרעומת המינין אלא שנתבאר בתחלת ברכות בירושלמי ואמרו בדין היה שקורין עשרת הדברות בכל יום ויום אלא מפני מה אין קורין אותם מפני המינין שלא יהיו אומרים אלו לבדם ניתנו למשה מסיני וכבר אמרנו זה בהלכות ירושלמי שחברנו אח"כ אמר שהעם מברכין שלש ברכות שהם אמת ויציב ורצה ומודים ושים שלום לפי שכולן תפלה על ישראל ועליהם אמרו וברכו את העם וכל זה היה בלשכת הגזית אבל ברכת כהנים הידועה והוא יברכך ה' הרי הוא נאמר על מעלות האולם אחר גמר עבודת התמיד כמו שיתבאר בפרק שאחר זה וכבר בארנו בסוף סוכה (דף נו :): שבכל יום שבת היה נכנס המשמר לעבודה ויוצא משמר שעבר וכבר בארנו בגמ' ברכות (דף יב.) ההלכה הזאת בעצמה ואמרו משמר היוצא אומר למשמר הנכנס מי ששכן שמו בבית הזה הוא ישכין ביניכם אהבה ואחוה ושלוש וריעות : כבר בארנו בשני מיומא (דף כו.) שהקטרת לא היו מפילים עליה גורל אלא אותם שלא הקטירו אותה עדיין קודם לכן לפי שכל המקטיר אותה היה מצליח בעניינו ומוצא פרנסתו ברווחה ולפיכך אמר חדשים לקטרת יפיסו ושם יתבאר שפייס הקטרת הוא הפייס השלישי אחר כך אמר חדשים גם ישנים בואו והפיסו מי מעלה אברים והוא הפייס הרביעי ואין הלכה כרבי אליעזר בן יעקב : כבר בארתי הלכה זו בגמ' כפורים ושם נתבאר שכל הכהנים האלו לובשים בגדי קדש במקדש ועומדים בלשכת הגזית כאילו הם קצת עגולה והממונה רומז אל האיש שמתחיל ממנו המנין והיה מסיר המצנפת מעל ראשו ואחר כך משיבה עליו ומטילים גורל ויעלו בגורל לעבודה והנשארים שלא זכו הם שמפשיטים אותם השמשין למקדש ואין מניחין עליהם אלא המכנסים ואח"כ לובשים בגדי חול שלהם ואח"כ מפשיטים המכנסים ומניחין כל בגדי כהונה בחלונות כמו שבארנו בסוכה (דף נו :): ומה שאמר וכתוב עליהם תשמישי הכלים לפי שהחלונות שהיו בהם מכנסים כתוב עליהם מכנסים ואשר בהם המצנפת כתוב עליהן מצנפת וכן כתונת ואבנט וסדר לבישת הבגדים הוא שילבש תחלה המכנסים אמרו (יומא דף כג : כה.) מנין שלא יאה דבר קודם המכנסים תלמוד לומר ומכנסי בד ילבש על בשרו ואח"כ ילבש הכתונת חוגר באבנט ומשים המצנפת על ראשו וראוי לך שתדע שהרמת הדשן תהיה באלו ארבעה הכלים אף על פי שלא אמר הכתוב אלא שני כלים שנאמר ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד אבל אמרו ז"ל (שם יב : כג.) ולבש לרבות מצנפת ואבנט להרמה ומה שנאמר (ויקרא ו) ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים אינו רוצה לומר שיהיו בגדי חול אלא פחותים מהם בחשיבותם ושניהם בגדי קדש אמרו מקיש בגדים שפשט לבגדים שלבש מה להלן בגדי קדש אף כאן בגדי קדש אם כן מה תלמוד לומר אחרים אחרים פחותים מהם למה היו הבגדים שלבש בשעת הרמת הדשן פחותים מהבגדים שלבש בשעה שהיו מתעסקין בקרבן לא מחמת שמירת הבגדים שלא יבלו לפי שכבר הודעתין שהעיקר במקדש אין עניות במקום עשירות אלא הטעם בזה הוא מה שזכרו ואמרו (יומא שם) בגד שבשל בו קדרה לרבו לא ימוג בו כוס לרבו וכבר יצאנו מכוונת ההלכה אבל היא כוונת המסכתא :

המשך בעמוד הבא

משנה א'

אמר להם הממונה:
 בָּרְכוּ בְּרִכָּה אַחַת - וְהֵם בָּרְכוּ.
 קְרָאוּ: עֶשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת,
 שְׁמַע
 וְהִי אִם שְׁמוּעָ,
 וַיֹּאמֶר.
 בָּרְכוּ³⁵ שְׁלֹשׁ בְּרִכּוֹת: אֲמֵת וַיְצִיב,
 וְעִבּוּדָה,
 וּבְרִכַּת כְּהָנִים.
 וּבְשֵׁבֶת - מוֹסִיפִין בְּרִכָּה אַחַת, לְמִשְׁמֵר הַיּוֹצֵא.

משנה ב'

אמר להם: "חדשים לקטרת בואו והפיסו",
 זכה מי שזכה.
 אמר להם: "חדשים עם ישנים בואו והפיסו":
 מי מעלה אברים מן הכבש למזבח?
 רבי אליעזר בן יעקב אומר:
 המעלה אברים לכבש - הוא מעלה אותן על גבי המזבח.

משנה ג'

מסרום לחזנים,
 היו מפשיטין אותם את בגדיהם,
 ולא היו מניחין עליהם אלא מכנסים בלבד.
 וחלונות היו שם וכתוב עליהם תשמישי הכלים.

משנה ד'

מי שזכה בקטרת - היה נוטל את הכף.
 והכף דומה לתרקב גדול,
 של זהב,
 מחזקת שלשה קבין.
 והבזף היה בתוכו^א מלא וגדוש קטרת,
 וכסוי היה לו, וכמין מטוטלת היה עליו מלמעלה.

לגא

משנה ה'

מי שזכה במחטה - נטל מחתת הכסף,
 ועלה לראש המזבח,
 ופנה את הגחלים אילך ואילך,
 וחתה³⁶
 ירד ועירן לתוך של זהב,
 נתפזר ממנו כקב גחלים והיה מכבדן לאמה,
 ובשבת היה נופה עליהן פסכתר.

ופסכתר היתה כלי גדול מחזקת לתר,
 ושתי שרשרות היו בה.

³⁵ רבו הגירסאות. גירסת וילנא: את העם
³⁶ גירסת וילנא: (מן המאובלות הפנימיות)

רמב"ם

מלא ונדוש. שיהא הבזך מלא ומתוקן ר"ל הבזך שהוא בתוך הכף (והבזך בתוך הכף) כדי שלא תתפזר הקטרת וכבר ביארנו במסכת כריתות (פ"א) שמקריבין הימנו בכל יום משקל מאה דינרין משקל נ' בבקר ומשקל נ' בערב:

ומטוטלת. חתיכה קטנה של בגד ולפיכך אמר שהיו ממלאין הבזך קטרת ומכסים [אותה] במכסה ונותנין על המכסה מלמעלה מפה קטנה מאד כמין חתיכת בגד ונותן הבזך כולו אל תוך הכף ונוטל הכף בידו ועושה בו מה שיתבאר בפרק. של אחר זה: (דף קד:) מאיזה מקום מן העזרה מוציאין שרץ שנמצא במקדש בשבת ובאיזה מקום מניחין אותו עד מוצאי שבת אבל כופין עליו קדירה תרגום סירותיו פסכתרותיה והאחד קרוי פסכתר וכבר נתבאר ברביעי מכפורים (דף מג:) שהמחתה שגורפין בה האש היתה מחזקת (כד' סאים) ומחתה של זהב שמרימין בה היתה של שלש קבים ואמר בכל יום חותה בשל ד' קבין ומערן לתוך של ג' קבין והרי הוא מפזר כקב גחלים בלי ספק וכשאינו יום שבת משליכים הגחלים הנופלים בקרקע (אל המוצא היוצא מן המזבח) אל נחל קדרון ולתך מדה מחזקת ט"ו סאה וכבר ביארנו שיעור סאה במנחות (דף עז:): כבר נתבאר בתענית (דף כז:) המעמדות מה הם ואומר שראש מעמד המעמדות באותה שבת כששומע קול המגריפה מעמיד המצורעים שכבר טהרו מצרעתם בשערי המזרח כדי שיהיו מזומנים לזרוק עליהם דם האשם כמו שיתבאר בסוף נגעים:

אחת - שהוא מושך בה יורד, ואחת - שהוא אוזח בה מלמעלן בשביל שלא תתגלגל.

ושלשה דברים היתה משמשת: כופין אותה על גבי גחלים. ועל השרץ בשבת. ומורידיו בה את הדשן מעל גבי המזבח.

משנה ו'

הגיעו בין האולם ולמזבח, נטל אחד את המגרפה וזרקה בין האולם ולמזבח. אין אדם שומע קול חבירו בירושלים מקול המגרפה.

ושלשה דברים היתה משמשת: כהן ששומע את קולה - יודע שאחיו הפהנים נכנסים להשתחוות, והוא רץ ובא. ובן לוי שהוא שומע את קולה - יודע שאחיו הלויים נכנסים לדבר בשיר, והוא רץ ובא. וראש המעמד - היה מעמיד את הטמאים בשער המזרח.

הדרן עלך אמר להם הממונה

מסכת תמיד פרק ו' - "החלו עולים"

1. לג, א

משנה א'

החלו עולים במעלות האולם,

מי שזכו בדישון מזבח הפנימי,

והמנוחה - היו מקדימים לפניהם.

מי שזכה בדישון מזבח הפנימי - נכנס ונטל את הטני,

והשתחוה, ויצא.

מי שזכה בדישון המנוחה - נכנס ומצא שתי נרות מזרחיים דולקין,

מדשן את המזרחי,

ומניח את המערבי דולק,

שממנו היה מדליק את המנוחה של בין הערבים.

מצאו שכבה - מדשנו,

ומדליקו - ממזבח העולה.

נטל את הכוז ממעלה שניה,

והשתחוה ויצא.

רמז"ס

החלו עולים. כבר ביארנו בפרק השלישי שהוא מטיב החמש נרות ויוצא ואחר כך ישוב ויטיב שתי נרות הנשארים ונתבאר שם שהנרות שכתוב עליהן ו' ז' הם הנה שמניח לאחרונה אם מצאם כבויים הרי זה מדליקם ומטיב שלש נרות מהסמוכים אליהם ומניח שתי הנרות המערביות עד שישוב והם שכתוב עליהם א' ב' לפיכך אמר כאן אם מצא עכשיו כשחזר אלו הב' נרות דולקין היה מתקן האחת שכתוב עליה ב' והיא המזרחית לעומת האחרת שכתוב עליה א' ומניח שכתוב עליה א' כמו שהוא ר"ל שלא יכבה אותו וידליק אותו שנית אלא מתקנו ומוציא הפתילה ומוסיף שמן והדומה לזה לפי שמן המערבי והוא שכתוב עליו א' כמו שבארנו ידליק שאר הנרות בין הערבים ולפיכך אם מצא נר מערבי שכבר כבה אז מדשנו ונותן בו פתילה ומדליק אותו ממזבח העולה ולא מן הנרות לפי שזה נר מערבי והוא שכתוב עליו א' מדליק ממנו שאר הנרות לכשיכבו והוא כשיכבה אין מדליקין אותו אלא ממזבח העולה וכבר נתבאר בשלישי שכוז שיש בו דישון המנוחה נותן אותו על מעלה שניה של אבן שהיא לפני המנוחה ונטלו משם ומוציאו: כבר ידעת שמזבח הקטורת הוא מזבח הזהב שבהיכל שהוא באמצע בין השלחן ובין המנוחה כמו שציינו במנחות וכמו שנצייך במדות: ופירוש מרדן שיציע ויפרוש אותו במזבח: כבר הקדמנו בפרק שלפני זה שהבזך מלא מן הקטורת יש בכף דבר מועט והוא נותן אותו דבר מועט מן הקטורת בחפניו של מקטיר וכן הקדמנו שהמקטיר הקטורת לא מקטיר אותה קודם לכן אמרו לא שנה אדם בה ולפיכך אמר כאן מלמדים אותו הזהר שלא תתחיל מלפניך כדי שלא יתנו הקטרת לידו וישרפנה:

משנה ב'

מי שזכה במחטה - צבר את ההקלים על גבי המזבח,

ורדן בשולי המחטה,

והשתחוה, ויצא.

משנה ג'

מי שזכה בקטרת - היה נוטל את הבזך מתוך הפך,

ונותנו לאוהבו או לקרובו.

נתפזר ממנו לתוכו - נותנו לו בחפניו

ומלמדים אותו: הוי זהיד שמא תתחיל מפניה, שלא תכזה.

התחיל מרדן, ויצא.

לא היה המקטיר מקטיר עד שהממונה אומר לו: "הקטר!"

ואם היה כהן גדול, הממונה אומר לו: "אישי כהן גדול - הקטר!"

פרשו העם,

והקטיר,

והשתחוה ויצא.

הדרן עלך החלו עולים

מרדן. פורש הקטרת על האש: ומה שאמר פרוש העם והקטיר הוא שיצאו כל הכהנים מבין האולם ולמזבח כמו שיתבאר בתחלת כלים והוא מה שאמרו ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה ואין חייבין בזה אלא בקטרת שבכל יום אבל בקטרת של יוה"כ ר"ל שמקטירין אותו בקדש הקדשים אין חייבין בני אדם לצאת מבין האולם ולמזבח אלא מן ההיכל בלבד וראוי שתדע שבשעה שיבא בדם חטאת הנעשית בפנים לזרוק ממנה בפנים וזה יהיה בדם כהן משיח ופר העלם דבר ושעירי עבודה זרה שהם גם כן פורשים מבין האולם ולמזבח כמו בשעת הקטרה ולמדנו כל זה ממה שנה' (ויקרא טז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד אמרו אתיא כפרה מיו"כ איזו כפרה שתהיה בקדשים פורשין מבין האולם ולמזבח אלא בשעת הקטרה בצום כפור בלבד שהם מהיכל פרוש מבין האולם ולמזבח לא פרוש לפי שהוא נסתר מהם מבית קדשי הקדשים וא"י לבא שם לפיכך אין מזהירין בני אדם שלא יבא שם אדם שם וכבר בארנו בגמ' יומא סדר הקטרת התמיד של כל יום והסמוך לו ואמרו שהיא קבלה משומרה ואע"פ שהיא קבלה הביאו לראיה ענינים כדי לסייע אותו סדר וזו היא תורף דבריהם בזה מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטרת ומערכה שניה של קודמת לסדור שני גזרי עצים וסדור שני גזרי עצים קודמת לדישון מזבח הפנימי דישון מזבח הפנימי קודם להטבת ה' נרות והטבת ה' נרות קודמת לדם התמיד ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות והטבת שתי נרות קודמת לקטרת והקטרת קודם לאברים ואברים למנחה ומנחה לחביתיים וחביתיים לנסכים ונסכים למוספים ומוספים לבזיכים ובזיכים לתמיד של בין הערבים שנאמר והקטיר עליה חלבי השלמים עליה השלם כל הקרבנות כולם וסדר זה כולו הוא על דעת אבא שאלו הוא שאמר שבזריקת דם התמיד לדם התמיד קודם להטבת שתי נרות והטבת החמש נרות ובין הטבת שתי נרות כמו שזכר כאן אבל חכמים אומרים שבהקטרת הקטרת היה מפסיק והיה זורק דם התמיד ומטיב ה' נרות ומקטיר קטרת ואח"כ מטיב שתי נרות והלכה כחכמים וכבר נתבאר בשלישי ממשכת זו שאחר שחטית התמיד מדשני מזבח הפנימי ועם דישון מזבח הפנימי מדשני המנוחה וכן נתבאר בפרק הרביעי שאחר זריקת הדם מנתחין ונתחין אותם לכבש ומה שאמר זה בהשי"ש המעלה אברים רצה לומר העלאת אברים מן הכבש למזבח ומבואר הוא כי מה שאמר מנחת ר"ל מנחת נסכים והיא נקראת במסכת זו מנחת סולת ומה שאמר נסכים רצה לומר רצה לומר המעלה אברים רצה לומר המעלה אברים מן הכבש למזבח ומבואר הוא כי מה שאמר מנחת ר"ל מנחת לחם הפנים וכבר בארנו בחמישי מפסחים (דף נט.) שאינו מותר להקריב קרבן אחר התמיד של בין הערבים אלא פסח שנאמר בו שאינו נשחט אלא בין הערבים ואלו שני גזרי עצים אי אפשר שלא יביאו אותם עם התמיד מוסף על עצי המערכה שנאמר (ויקרא ו) ובער עליה הכהן עצים ומיעוט הרבה שנים אבל בתמיד של בין הערבים בלבד יהיו שני גזרי העצים האלו בידי שני כהנים ולא יעלה אותם כהן אחד שנאמר (שם א) וערכו עצים ואמרו ז"ל כ"מ שאמרו וערכו על תמיד של בין הערבים הוא כמו שזכרנו כבר בשני גזרי העצים (דף כו.) וכן אמרו [יומא כו.] אין מוסיפין לתמיד של בין הערבים אלא כהן שזכה בו (ערבתי יזכה שחרית) אלא לקטרת בלבד שמפייסים לה חדשים עם ישנים בין הערבים כמו שהקדמנו. וכבר אמר בגמ' סוכה (דף נו.) משמר היוצא מקריב תמיד של שחר ומוספים ומשמר הנכנס מקריב תמיד של בין הערבים ובזיכין אלו ואלו חולקין בלחם הפנים כמו שבאר שם ודע שבין הערבים אי אפשר גם כן בלי דישון מזבח הפנימי וכלי דישון מנורה כמו שזכרנו בבקר ולפיכך יהיה סדור האותיות היוצא מכל מה שאמרנו ועל דעת חכמים כן והוא שאחר הרמת הדשן ממזבח החיצון והוא מזבח העולה מסדרין מערכה גדולה ואחר כן מערכה שניה ואחר כן מעלין שני גזרי עצים ונותנין אותם על מערכה גדולה ואחר כן מזמנים כבש התמיד ואחר כן פותחין שער הגדול כמו שזכרנו ובשעת פתיחתו שוחט התמיד ובאים שתי כהנים להיכל שאחד מהם מדשן מזבח הפנימי והשני מדשן המנוחה תוך זמן ששוחטין התמיד ונטל דמו במזרק ואינו זורק דמו על גבי מזבח עד שגמר דישון מזבח הפנימי ואז זורק דמו ואחר זריקת דמו מתעסק בהטבת חמש נרות המתעסק בו ומתעסקים האחרים בניתוח התמיד והבאת אבריו לכבש ומליחתם של כמו שהקדמנו הכל בבת אחת אחר כך מתקבצין בלשכת הגזית וקורין כמו שהקדמנו ואחר כך מביא הקטרת להיכל ומקטיר ואחר כך מטיב שתי נרות הנשארים כמו שיתבאר ואחר כך מעלין האברים לגבי מזבח ואחר כך הולכת ואחר כך החביתין ואחר כך יין לנסך ובשעת ניסוך היין מתחילים הלויים בשיר ומנגינים בכלים הנזכרים בערך (דף י.) ותוקעין תשע תקיעות בהפסקות כפי הפסקות השיר כמו שיתבאר עכשיו וכשיצא המקטיר מן ההיכל עומד על מעלות האולם עם הכהנים האחרים כמו שיתבאר עד שיגמר העלות האברים למזבח אח"כ מברכין העם ברכת כהנים כמו שיתבאר ושומר הסדר זהו שהוא יוצא מתוך כל מה שנאמר בענין זה במשנה ובתלמוד:

מסכת תמיד פרק ז' - "בזמן שכהן גדול"

1. לג, ב

המפרש

בזמן אבנים טובות ר"ל אבני אפוד והשתחויה זו לא תהא אלא בהיכל. בלי ספק: באו ועמדו. רומז אל הכהנים שקראו בלשכת הגזית ואח"כ עשו מן העבודות מה שעשו אחר כך החלו עולים במעלות האולם והראשונים הם חמשה כהנים שזכר אותם ואחר שגמרו עבודתם תחלה ועמדו על מעלות קודם שיגיעו שאר אחיהם העוסקים בהעלאת אברי התמיד כמו שנתבאר בסדר שזכרנו ופרשנו הענין שנשאר מן ההלכה הזאת בשביעי מסוטה ושם פירשנו אותו פירוש גמור תדרשנו משם: הקפה זו אינה מיוחדת לכהן גדול אלא כל המקיף המזבח כך הוא מקיף כמו שבארנו בחמישי מזבחים וכבר נתבאר בששי משקלים שהיו במערבו של כבש שתי שלחנות אחד של כסף נותנין עליו כלי שרת ואחד של שיש נותנין עליו האברים והוא שלחן החלבים הנזכר כאן ובחמישי משקלים אמרנו בן ארזא מקיש הצלצל וכבר בארנו בחמישי ממנחות שהסמיכה לא תהא אלא על החיים וסמיכה זו היא על האברים ולפיכך היא כמו שאמרנו שם משום כבודו של כהן גדול כדי שתהא לו היכרא:

משנה א'

לג, ב

בזמן שכהן גדול נכנס להשתחות: שלשה אוחזין בו: אֶחָד - בימינו, ואֶחָד - בשמאלו, ואֶחָד - באבנים טובות. וכן ששמע הממונה קול רגליו של כהן גדול שהוא יוצא - הגביה לו את הפרוכת. נכנסו אחיו הכהנים השתחוו ויצאו.

משנה ב'

באו ועמדו על מעלות האולם. עמדו הראשונים לדרום אחיהם הכהנים, וחמשה נלים בידם: הטני - ביד אֶחָד. והפזו - ביד אֶחָד. והמחתה - ביד אֶחָד. והבזו - ביד אֶחָד. וכף וכסויו - ביד אֶחָד. וברכו את העם ברכה אחת. אלא שבמדינה - אומרים אותה שלש ברכות, ובמקדש - ברכה אחת. במקדש - היו אומרים את השם נכתבו ובמדינה - בכניו. במדינה - הכהנים נושאים את ידיהם בנגד כתפיהם, ובמקדש - על גבי ראשיהו. חוג מכהו גדול שאין מגביה את ידיו למעלה מן הציץ. רבי יהודה אומר: אף כהן גדול מגביה את ידיו למעלה מן הציץ, שנאמר: "וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם"³⁷ (ויקרא ט, כב).

משנה ג'

בזמן שכהן גדול רוצה להקטיר: היה עולה בכבש, והסגן בימינו. הגיע למחצית הכבש, אחז הסגן בימינו והעלהו. והושיט לו הראשון - הראש והרגל, וסמך עליהו, וזרקו. והושיט השני לראשון - שתי הידים, נותנו לכהן גדול: וסמך עליהו, וזרקו. נשמת השני והלך לו. וכך היו מושיטין לו: שאר כל האבריו, והוא סומך עליהו, וזרקו. ובזמן שהוא רוצה - הוא סומך, ואחרים זורקין. בא לו להקיף את המזבח. מהיכן הוא מתחיל? מקרו דרומית מזרחית, מזרחית צפונית,

³⁷ וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים

המפרש

וסודרין. הם דגלים : כבר נתבאר בגמרא ר"ה (דף לא.) הטעם למה ייחדו אלו המזמורים לאלו הימים ואמרו ביום ראשון להי הארץ ומלוואה לפי שהוא תחלת מעשה בראשית ובשני שבו נחלקו המים והיו השמים תחתיהם אומר גדול ה' ובשלישי שבו נראית הארץ שעליה יהיה הדין והדיינין אומר אלהים נצב בעדת אל ברביעי שבו נבראו השמש והירח אומר אל נקמות ה' שהוא נוקם מן התועים אחר עבודתם בחמישי שבו נבראו מיני בעלי חיים ויש בזה פלאים מפני החלוק שבמיניהם ותנועתם מעצמם ופלאים אחרים שיש בבעלי חיים אומר הרנינו לאלהים עוזנו לפי שבשעה שרואין אותם משבחים הבורא ומגדלים אותו בששי שבו נשלם מעשה בראשית ונברא האדם גם כן שמבין גדולת הבורא יתעלה אומר ה' מלך גאות לבש :

צפונית מערבית,

מערבית דרומית.

נתנו לו יין לנסף: הסגן עומד על הקרו, והסוּדְרִים בידו.

שני כהנים - עומדין על שלחו החלבים,

ושתי חצוצרות בידם.

תקעו והריעו ותקעו

באו ועמדו אצל בן ארזא אחד מימינו ואחד משמאלו.

שָׁחָה לְנֹסֵף - והניף הסגן בסוּדְרִים,

והקיש בן ארזא בצלצל,

ודברו הלויים בשיר.

הגיעו לפרק - תקעו,

והשתחוּוּ הָעָם.

על כל פרק - תקיעה,

ועל כל תקיעה - השתחויה.

זהו סדר התמיד לעבודת בית אלהינו,

יהי רצון שיבנה במהרה בימינו אמן.

משנה ד'

השיר שהיו הלויים אומרים במקדש:

ביום הראשון היו אומרים: "לה' הארץ ומלוואה תכל וישבי בה"³⁸ (תהילים כד, א).

בשני היו אומרים: "גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו"³⁹ (תהילים מח, א-ב).

בשלישי היו אומרים: "אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט"⁴⁰ (תהילים פב, א).

ברביעי היו אומרים: "אל נקמות ה' אל נקמות הופיע" (תהילים צד, א).

בחמישי היו אומרים: "הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב"⁴¹ (תהילים פא, א-ב).

בששי היו אומרים: "ה' מלך גאות לבש לבש"⁴² וגו' (תהילים צג, א).

בשבת היו אומרים: "מזמור שיר ליום השבת"⁴³ (תהילים צב, א).

מזמור שיר לעתיד לבוא ליום שפולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

הדרן עלך בזמן שכהן גדול

וסליקא לה מסכת תמיד

³⁸ לְדוֹד מְזֻמָּר לִיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוּאָה תִּכְלֹל וַיִּשְׁבִּי בָּהּ

³⁹ א שיר מזמור לבני קרח. ב גדול יהוה ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו

⁴⁰ מזמור לאסתר אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט

⁴¹ א למנוצח על הגתית לאסתר. ב הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב

⁴² יהוה מלך גאות לבש לבש יהוה עז התאזר אף תמון תכל כל תמוט

⁴³ א מזמור שיר ליום השבת. ב טוב להדות ליהוה ולזמר לשמך עליון